คลื่นแม่น้ำแห่งมหาสมุทร

River

WAVES

of the

Ocean

นิทรรศการศิลปะ
เพื่อส่งเสริม
ความเท่าเทียมกัน
ของมนุษย์
เนื่องในวันสตรีสากล
ที่ไม่กำกัดเพศ

6 มีนาคม - 6 พฤษภาคม 2564 6 March - 6 May 2021

ศิลปิน Artists

ชัยรัตน์ พวงเงิน Chairat Puangern

ศิริรัตน์ เหล่าทัพ Sirirat Laotub

นัชริยา เรื่องยศ(เชฟใบร์ท) Natchariya Rueangyot(Chef Bright)

จิรัชยา พริบไหว Jiratchaya Priwai

ศิรประภา สีตะบุสป์ Sirapapha Seetabut

ปิยธิดา อินตา Piyathida Inta

ประวีณ เปียงชมภู Praween Piangchompu

ปรียาชนก เกษสุวรรณ Preeyachanok Ketsuwan

เทพเมธา เทพบุญตา(Methagod) Thepmetha Thepboonta

BEERPITCH

กรินคณา คงเพชร Krynkana Kongpetch

ยุพา มหามาตร Yupha Mahamart

สุรซัย แสงสุวรรณ Surachai Saengsuwan

สุจิตรา โพธิ์เย็น Sujitra Phoyen

ลลิตา สิงห์คำปุก Lalita Singkhampuk

คลื่นแม่น้ำแห่งมหาสมุทร River Waves of the Ocean

นิทรรศการศิลปะเพื่อส่งเสริมความเท่าเทียมกันของมนุษย์ เนื่องในวันสตรีสากลที่ไม่จำกัดเพศ

เนื่องในวันสตรีสากล La Luna Gallery ร่วมเฉลิมฉลองและรำลึกถึงการต่อสู้เพื่อ สิทธิความเสมอภาคของผู้หญิงด้วยธีมนิทรรศการและกิจกรรมที่มองไปยังหลักชัยที่ แท้จริงตามเจตนารมณ์ของการเคลื่อนไหวจากอดีตจนถึงปัจจุบัน นั่นคือความเท่าเทียม กันระหว่างเพศ คลื่นแม่น้ำแห่งมหาสมุทร นิทรรศการโดยภัณฑารักษ์ กรินคณา คงเพชร ที่แสดงถึงการเดินเคียงกันอย่างเสมอภาคของศิลปินและนักออกแบบไทย 15 คน

 จิรัชยา พริบไหว
 ลลิตา สิงห์คำปุก
 เทพเมธา เทพบุญตา (Methagod)

 สุรชัย แสงสุวรรณ
 สุจิตรา โพธิ์เย็น
 BEERPITCH

 ยุพา มหามาตร
 ปรียาชนก เกษสุวรรณ
 นัชริยา เรืองยศ (เชฟไบร์ท)

 ประวัณ เปียงชมภู
 ชัยรัตน์ พวงเงิน
 ปิยธิดา อินตา

 ศิริรัตน์ เหล่าทัพ
 ศิรประภา สีตะบุสป์
 กรินคณา คงเพชร

ผลงานในนิทรรศการบอกเล่าเรื่องราว ชวนให้มองเห็นปัญหา นำเสนอมุมมอง ปลอบ ประโลม รับมือ รื้อถอน วิจารณ์ และตั้งคำถามกับระบบคิดแบบชายเป็นใหญ่ มุ่งหวังให้ นิทรรศการเป็นพื้นที่ในการสะสมพลังทางความคิดและความเข้าใจเพื่อลบภาพมายาคติ ที่สังคมมีต่อบทบาทความเป็นเพศในสังคมไทยและหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะก่อให้เกิดคลื่นแห่ง การเปลี่ยนแปลงสะท้อนกลับสู่มหาสมุทรแห่งความเสมอภาคได้ในสักวันหนึ่ง

River Waves of the Ocean:

The art exhibition on the occasion of the International Women's Day that encourages human equality

On the occasion of the International Women's Day, La Luna Gallery join the celebrations and commemorations of the fight for women's rights and gender equality with themed exhibitions and activities that derive from the ultimate goal of the women's movement from the past to present. That is, gender equality. *River Waves of the Ocean*, the art exhibition curated by Krynkana Kongpetch that represents equality through the work of 15 Thai artists and designers:

Jiratchaya Priwai Sujitra Phoyen
Surachai Saengsuwan Preeyachanok Ketsuwan
Yupha Mahamart Chairat Puangern
Praween Piangchompu Sirapapha Seetabut
Sirirat Laotub Thepmetha Thepboonta
Lalita Singkhampuk (Methagod)

BEERPITCH
Natchariya Rueangyot
(Chef Bright)
Piyathida Inta
Krynkana Kongpetch

The artworks in the exhibition tell stories, give hints at the problems, provide alternate views, comfort those effected by, cope with, dismantle, critique and question the patriarchy ideas and attitudes. La Luna Gallery hopes that this exhibition will be a space to accumulate thought and understanding power in order to erase the myths about the role of gender in Thai society and hopefully it will someday form a wave of change to reflect back into the ocean of equality.

ขอบคุณ Special thanks

Signature Ten กิจกรรมศิลปะบำบัดเยียวยาจิตใจ

Pastel Studio กิจกรรมศิลปะเด็ก Art for Kids

Jrusaurus Studio ภาพถ่ายผลงาน

Getzo Phongraktham ภาพถ่ายผลงาน

ชัยรัตน์ พวงเงิน Chairat Puangern

ย้อนคืนรากของอปกติ: สำรวจความอปกติในหมู่บ้าน จนถึงในตนวันวาน จนถึงวันนี้ และวันต่อไป

Relive Deep the Progenitor
of Abnormal:
The Abnormal Investigation
in the Village is in the Past,
till Today and in the Future

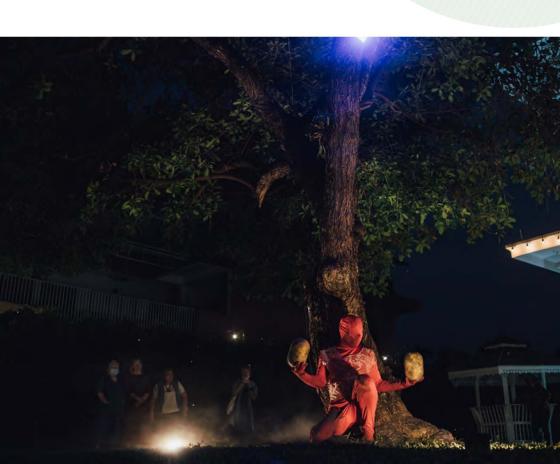
Performance: 4.49 minutes 06 04 2021

"...ระหว่างฉันและฉัน ประสาน เหลื่อมเกย..."

"...Between I and me, Corresponding, Overlapping,..."

ระหว่างชาย หญิง

ระหว่างเพศสภาพและเพศสภาวะ

ระหว่างสองบุคลิก ภายใต้ร่างเดียวกัน ระหว่างกายและจิต ซึ่งไม่จากกัน

ระหว่างความเหมือนและความต่าง

ในระหว่างสภาวะอันผิดแปร่งและปกติสามัญ

และ

คับไม่ลงรคยลงรคยต่คกับ

ระหว่างฉันและฉัน

ประสาน เหลื่อมเกย

ในความก่ำกึ่ง ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ซึ่งคลูกเคล้าร่วมกัน

บทสนทนาระหว่างความเป็นของเค็กชายในอดีตที่ลากเส้นขนานไปสู่เค็กหนุ่มในปัจจุบันกาล

ชายหาคขาวทรายละเอียคระยิบระยับเสมือนมีเพชรพลอยผสมผสานอยู่ มีพื้นน้ำทะเลสีฟ้าครามอมเขียว คล้ายกับสีของ หมู่เมฆบนท้องฟ้าที่บางครั้งยากที่จะแยกได้ ว่าสิ่งใคคือผืนน้ำสิ่ง ใคคือผืนฟ้าซึ่งผสมกลมกลืนเป็นผืนเดียวกันไร้จุคแบ่งว่าที่ ใคสูงที่ใคต่ำ สู่การขยับขยายคำดิ่งลงไปในกันบึ้งของมหาสมุทร อันกว้างไกลไร้ขอบเขตแคน

ประกอบด้วยเกลียวคลื่นลูกใหญ่ได้น้ำสีดำสีดำทมิพ กำลังคึงดูเด็กชายที่มีปฏิกิริยาต่อยืนเพศ อันอปกติที่ผิดแปลกจากเพศ สภาพ มีลูกอัณฑะ ซึ่งระบุตัวตนว่าเป็น *"เพศชาย*" เกลียวกลื่นสีดำทมิพ เปรียบดั่งฝันร้ายของเด็กชายอันเป็นปมปัญหา ระหว่างความอปกติในยืนเพศ และความปกติสามัญของชายหญิง

ความก่ำกึ่งและความสับสน

อันตกอยู่ภายใต้โครงฐานของสังคม ถ้าหากแสดงออกถึงความผิดแปร่งจะถูกผลัดให้อยู่ริมขอบของสังคม

บทสนทนาระหว่างเพื่อนสนิทที่เป็นฉันที่อปกติ ซึ่งไม่สามารถแยกออกจากกัน มาสู่ฉันในวันนี้ที่กำลังถักร้อยถามหาถึง ความเป็นฉัน ที่เคยถูกเกลียวคลื่นกลืนกินไปเสียกลายร่างเป็นคลื่นใต้น้ำในครั้งวัยเยาว์ ที่กำลังพยายามขยับขยายออกจาก พื้นที่อันแปลกแยก ว่ายทวนเกลียวคลื่นเพื่อหาพื้นที่ในตัวตน อันปกติที่พิเศษ

ที่เคยก่อมวลสภาวะมาจากความเป็นเพศที่ไม่ลงรอยระหว่างฉันที่เป็นฉัน และฉันที่เคย*เป็นอื่น*

ชัยรัตบ์ พวงเงิบ

Between men and women,

Between sex and gender,

Between two personalities in the same person,

Between body and mind, inseparable,

Between incongruous and normal conditions,

And

Between similarity and difference, in dispute,

Between I and me,

Corresponding,

Overlapping,

In ambiguity,

Half-completed,

All mixed together.

This is a conversation between boyhood in the past and the paralleling subsequent manhood in the present.

The white and delicate sand on the beach is sparkling as if gemstones were amongst it. The sea water is indigo and green like that of the clouds in the sky: it is sometimes difficult to differentiate them as they are blended into one without any hierarchy. Deep down towards the sea abyss, boundless and borderless, is a large, pitch-black undercurrent attracting a boy whose gender differs from his sex, with his testicles as "male" identification.

The pitch-black waves are like the boy's nightmare, a conflict between the abnormality of his biological sex and the normalcy of masculinity and femininity—the ambiguity and confusion in the social structure. If he reveals his incongruity, he will be marginalized.

This is a conversation between two close friends, the abnormal and inseparable I and me. I am now searching for my former self which was engulfed by the waves and turned into an undercurrent in my childhood. I am striving to move away from the alienating space, swimming against the tide to find the space within myself that is normal and special and cause the gender in dispute, between I as me and I as the other.

Chairat Puangern

ศิริรัตน์ เหล่าทัพ Sirirat Laotub

Memo of the Lost Scent
(in 2019 - 2021):
บันทึก 'กลิ่น' ที่หายไป

- 1. Reward
- 2. The Lost
- 3. Dream

Memo of the Lost Scent (in 2019 - 2021): บันทึก 'กลิ่น' ที่หายไป, 2021. Reward Installation view.

กลิ่นและความรู้สึก คือนามธรรมที่จำเป็นต่อชีวิต

หมายเหตุจากภัณฑารักษ์

กลิ่นและความรู้สึกคือนามธรรมที่จำเป็นต่อชีวิต มันยากเสมอเมื่อเราต้องอธิบาย 2 สิ่งนี้เพื่อ สื่อสารให้คนอื่นเข้าใจตรงกับสิ่งที่เรารับรู้ เรามักสร้างความเข้าใจให้ตัวกลิ่นด้วยภาพ ที่มาหรือ การกำหนดสัญลักษณ์ให้ เช่น กลิ่นแอปเปิ้ล กลิ่นกองฟาง หรือแม้กระทั่งกลิ่นของความว่างเปล่า และเรามักจะขยายความให้กับความรู้สึกด้วยคำพรรณนาหรือพยายามทำความเข้าใจมันด้วย ประสบการณ์จากอารมณ์ความรู้สึกพื้นฐานที่สามารถเทียบเคียงกันได้ เช่น สุข เศร้า กลัวหรือ โกรธที่มนุษย์มีร่วมกัน ผลงาน Memo of the Lost Scent (in 2019 - 2021): บันทึก 'กลิ่น' ที่หายไป คือ ผลงานศิลปะในรูปแบบ Interactive Art งานที่ต้องอาศัยปฏิสัมพันธ์ ระหว่างผู้ชมกับตัวผลงานศิลปะโดยตรงในการเผยให้เห็นความหมายหรือนัยยะของผลงาน

Memo of the Lost Scent (in 2019 - 2021): บันทึก 'กลิ่น' ที่หายไป, 2021. Installation view of The Lost

ในผลงานนี้ศิริรัตน์ใช้กลิ่นเป็นสื่อหลักในการเล่าถึงชีวิตของผู้หญิง 3 คนที่มีความสัมพันธ์กับ กลิ่นใน 3 สถานการณ์ คนแรกคือ Martha ตัวละครจากภาพยนตร์เรื่อง Pieces of a Woman, 2020 ที่มี 'กลิ่น' ช่วยประคองให้ข้ามพ้นความรู้สึกที่แหลกสลายในช่วงหนึ่งของ ชีวิต ศิริรัตน์กล่าวว่า "ตลอดเรื่องฉันรู้สึกเสมอว่าทุกครั้งที่แอปเปิ้ลเผยตัวออกมาอย่าง ธรรมดา ๆ ฉันกลับมีความรู้สึกอุ่นใจ สุขเบา ๆ ภายในอย่างประหลาด" คนที่ 2 คือคนไทย ในนิวยอร์คผู้เคยติดเชื้อโควิด-19 "น้ำหอมขวดนี้เลย เราชอบมันมาก ฉีดแล้วมั่นใจ มี ความสุขกับมันทุกวัน อยู่มาวันนึงฉีดเท่าไหร่ก็ไม่ได้กลิ่น...ความหอมของอาหารที่หายไปมีผล มาก เราชอบกิน ผักชี สาหร่ายและผักที่มีกลิ่นฉุน...พอตรงส่วนการได้กลิ่นอาหารหายไป วัฒนธรรมที่สร้างไว้เหมือนโดนพัง" การสูญเสียการรับกลิ่นและรสคือการสูญเสียตัวตน ความมั่นใจ และความเข้าใจที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและความคุ้นเคยเดิมที่เคยมี คนที่ 3 คือผู้ที่ใช้ ชีวิตอยู่กับการไม่ได้กลิ่น (Anosmia) ผู้มีความฝันที่อยากจะเรียนรู้และทำความเข้าใจกาแฟ ให้มากขึ้น "ถ้ารักษาอาการนี้ได้ เราว่าเราต้องเป็นบาริสต้าที่ดีได้แน่เลย ถ้าได้เห็นภาพ เพื่อน ๆ มานั่งล้อมวงชิมกาแฟที่เราทำ...เราคงโคตรฟิน" สิ่งนี้คือความฝันที่เป็นไปได้เสมอ สำหรับคนที่รับรู้กลิ่นได้ แต่เป็นความฝันที่ดูเหมือนจะเป็นตลกที่หัวเราะไม่ออกสำหรับผู้ สูญเสียการรับกลิ่นหากเรามองว่าเมล็ดกาแฟคั่วคือสิ่งสามัญที่ถูกนำมาใช้สูดดมเพื่อล้าง ความทรงจำของกลิ่น

Memo of the Lost Scent (in 2019 - 2021): บันทึก 'กลิ่น' ที่หายไป, 2021. Installation view of Dream.

3 กลิ่นจาก 3 เรื่องราวในชีวิตของผู้หญิง 3 คน ที่เกิดขึ้นในยุคโควิดถูกนำเสนอผ่าน แอลกอฮอล์ล้างมือที่ออกแบบและปรุงกลิ่นจากการตีความเรื่องราวและการสัมภาษณ์ โดยศิริรัตน์ แอลกอฮอล์แต่ละกลิ่นถูกบรรจุลงในขวดปั๊มและวางบนแท่นเหล็กที่สามารถ เหยียบเพื่อปั๊มขึ้นมาใช้ได้จริงตลอดช่วงการจัดแสดงนิทรรศการ ตรงจุดที่เหยียบของแท่น วางฉลูเป็นคำว่า "feel" ในส่วนของแท่นที่เป็นถาดวางขวดแอลกอฮอล์มีวัตถุที่นำมาใช้ เป็นสัญลักษณ์เพื่อช่วยให้ผู้ชมสามารถเชื่อมโยงกลิ่นกับเรื่องราวที่มาของกลิ่นได้มากขึ้น กลิ่นแรก Reward ถูกวางบนแท่นสีขาว รอบขวดมีดินและต้นกล้า กลิ่นที่ 2 The Lost ถูกวางบนแท่นสีดำ พื้นที่ในถาดรอบขวดประกอบด้วยด้วยเศษคอนกรีต กระจกและ เครื่องเทศ และกลิ่นที่ 3 Dream ถูกวางบนแท่นเหล็กที่ไม่ได้ทำสีและปกคลุมด้วยสนิม ขวดถูกวางอยู่ในวงล้อมของเมล็ดกาแฟคั่ว เรื่องราวของผู้หญิง 3 คนถูกนำเสนอเนื่องใน วันสตรีสากลที่ไม่จำกัดเพศ หากเรามองธีมของนิทรรศการนี้โดยแยกออกเป็น สตรี สากล และไม่จำกัดเพศ ก็คงไม่ผิดนักที่จะเห็นว่าโควิด-19 นี้เป็นปัณหาระดับสากลที่ไม่ว่าเพศ ไหนก็ต้องเผชิญ และพื้นที่ส่วนใหญ่ของโลกก็ต้องมีช่วงที่รัฐออกนโยบายให้อยู่กับบ้าน เพื่อลดการระบาด หลายธุรกิจต้องหยุดชะงัก คนบางกลุ่มต้องอยู่บ้านกันแบบยาว ๆ หนึ่ง ในกิจกรรมยอดนิยมก็คือนอนดูหนังอยู่กับบ้าน ซึ่งก็คงไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่เป็นตลกร้าย จนเกินไปนักหากผู้ประสบเหตุกับอาการสูญเสียการรับกลิ่นจะรู้จักกับตัวละครชื่อ Martha ผู้ปลอบโยนจิตใจของตนเองด้วยกลิ่น หากผู้ชมได้บังเอิญเหยียบแท่นแห่ง ความรู้สึกเพื่อใช้แอลกอฮอล์ล้างมือในนิทรรศการนี้ไปแล้ว บางทีการตีความและชี้ชวนให้ ผู้ชมเห็นในมุมที่แตกต่างในผลงานชิ้นนี้อาจไม่สำคัญและจำเป็นเท่าการที่ผู้เขียนจะขอ เชิญชวนผู้ชมให้ลองดมกลิ่นนั้นอย่างละเมียดละมัยก่อนที่กลิ่นนั้นจะจางหายไป

Memo of the Lost Scent (in 2019 - 2021): บันทึก 'กลิ่น' ที่หายไป. 2021. Installation view.

Scent and feelings are essential abstract entities for our lives.

Curator note

Scent and feelings are essential abstract entities for our lives. It is always difficult for us to explain them to accurately communicate our perceptions to others. We usually create the comprehension of scent by association with image, origin or symbols—scent of an apple, scent of a hay stack, and even scent of emptiness, for example. Besides, we elaborate the feelings with descriptions or try to understand them with comparable experiences or basic feelings, such as happiness, sadness, fear and anger which we all have in common. The *Memo of the Lost Scent (in 2019 - 2021)* is an interactive work of art that requires the direct interaction between the viewer and the artwork in the disclosure of its meaning or implication.

Memo of the Lost Scent (in 2019 - 2021): บันทึก 'กลิ่น' ที่หายไป, 2021. Close-up view of Reward.

In this work, Sirirat uses the scent as the main medium in narrating the life of three women who are related to the scent in three situations. First is Martha, a character in the 2020 film *Pieces of a Woman*, who has a 'scent' to help her through an emotional breakdown in her life. Sirirat says, "Throughout the film, whenever the apple appears in a very simple manner, strangely enough, I always feel relieved and slightly happy." Secondly, a New York-based Thai woman who was infected with COVID-19 says, "This bottle of perfume, I really like it. Putting it on, I feel confident and I'm happy with it day in and day out. Then one day, I couldn't smell it no matter how much of it I put on. The missing aroma of food also had a strong effect on me. I like eating coriander, seaweed and strong scented vegetables. When I couldn't smell them, it's as if the culture I created had been wrecked." One's loss of olfactory and gustatory senses is her loss of self, confidence and understanding of environment and familiarity. Third is a woman who lives her life with anosmia and wishes to learn and understand more about coffee. She says, "If I have this illness treated, I'll definitely become a good barista. Seeing my friends sitting around me and having my coffee would be blissful." This is an achievable dream for those with olfactory sense. By contrast, this dream seems like an unlaughable joke for those without it when we consider the fact that roasted coffee beans are commonly used to erase olfactory memory.

Memo of the Lost Scent (in 2019 - 2021): บันทึก 'กลิ่น' ที่หายไป, 2021. Close-up view of Dream.

The three scents from three stories in the lives of three women in the COVID-19 time are presented through hand-sanitizing alcohol gel specially designed and flavoured by Sirirat based on her interpretation and interviews. Each scent of alcohol gel is in a pump bottle placed on a metal stand with a stepping pedal for actual use throughout the exhibition period. The word "feel" is cut into pedal of the dispenser. Also, on the small pedestal where each tray of alcohol gel bottle is placed are materials which would symbolically help the viewers connect each scent to its background story. The first scent Reward is on the white pedestal and around its bottle in the tray are soil and seedlings; the second The Lost on the black one with pieces of concrete, mirrors and spices; the third Dream on the unpainted one covered by rust with roasted coffee beans. The three women's stories are presented on the occasion of the gender-neutral International Women's Day. If we consider the theme of this exhibition by dividing it into 'women', 'international' and 'gender-neutral', then it would not be wrong to say that COVID-19 is an international crisis faced by people of any gender. As many areas in most parts of the world have implemented lockdown measures, many businesses come to a halt and some groups of people need to stay home for a lengthy period of time, one of their most popular activities is leisurely watching movies at home. It would then not be a coincidence or a form of dark humour if an anosmic person came across a character named Martha who heals her mind with the scent. If you happen to have stepped on the pedal of feelings and used the dispensed hand-sanitizing alcohol gel in this exhibition, perhaps the interpretation and the invitation for the viewers' different viewpoints in this work may not be as important and essential as my invitation for you to experience the scent before it vaporizes.

นัชริยา เรื่องยศ (เชฟไบร์ท) Natchariya Rueangyot (Chef Bright)

คำพอดีความของหัวนม One Mouthful of Nipple

ความหลากหลายและเท่าเทียม คือความสุขที่ทุกคนควรได้ลิ้มรส

หมายเหตุจากภัณฑารักษ์/Curator note

ผลงาน คำพอดีความของหัวนม คืออาหารในนามของศิลปะ เป็นการสร้างสัญลักษณ์สื่อ ถึงความหลากหลายและเท่าเทียมกันของมนุษย์ เชฟไบร์ทมองหาสิ่งที่คนทุกเพศ คนส่วน ใหญ่มีร่วมกันและสามารถสื่อถึงความเป็นมนุษย์ได้ สิ่งนั้นคือหัวนมนั่นเอง! สิ่งนี้มาเฉพาะ ส่วนหัวไม่รวมเต้าและไม่ได้มาเป็นคู่ อาหารของเชฟไบร์ทในนิทรรศการถูกนำมาจัดวาง ในพื้นที่ส่วนห้องประชุมของ La Luna Gallery เมื่อบริบทของพื้นที่เปลี่ยนไปจึงทำให้ เกิดการเปลี่ยนแปลงความหมายของพื้นที่ตามมา จากห้องทำงานกลายเป็นพื้นที่แห่งการ เฉลิมฉลอง โดยเฉพาะการเฉลิมฉลองเนื่องในวันสตรีสากลที่มองไปยังหลักชัยที่แท้จริง ของการเคลื่อนไหวต่อสู้ นั่นคือความเสมอภาคและเท่าเทียมกันของมนุษย์ ศิลปะของเชฟ ไบร์ท เสริฟด้วยขนาดพอดีคำ ทั้งในอาหารและการตกแต่งปรากฏให้เห็นคุกกี้รูปหัวนม หลายขนาดหลากสีสัน มีจุดเด่นคือเค้กรูปหัวนมขนาด 3 ปอนด์ที่วางเด่นกว่าทุกสิ่งใน พื้นที่จัดแสดง วิธีการเชิดชูคุณค่าในความเป็นมนุษย์ในครั้งนี้คือการโอบรับความเหมือนที่ แตกต่าง คือการมองเห็นในสิ่งที่เรามีเหมือนกันแต่ไม่เหมือนกัน ความหลากหลายและ เท่าเทียมที่มีอยู่ทุกที่คือความสุขและความอร่อยที่มนุษย์ทุกคนควรได้ลิ้มรส

The work One Mouthful of Nipple is food as art, a symbol of human diversity and equality. Chef Bright searches for what most people of all genders have in common and can convey humanness. Chef Bright identified the nipple as a symbol of human commonality. Only to the tips, excluding the breasts, and are not in pairs. Chef Bright's food art in the exhibition is shown in the meeting room section of La Luna Gallery. As the context of the space changes, so does its meaning. An office becomes a space for celebration, particularly that of the International Women's Day, aiming towards the true finishing line of the movement-human equality and impartiality. Chef Bright's art is served in mouthfuls with the right proportion both in food and decoration as evidenced in nipple-shaped cookies of various sizes and colours. The highlight is the three-pound nipple-shaped cake placed at the most dominant spot in the exhibit space. To celebrate human values is to embrace diversity and to find what we have in common. The diversity and equality we can find anywhere are happiness and deliciousness everyone should experience.

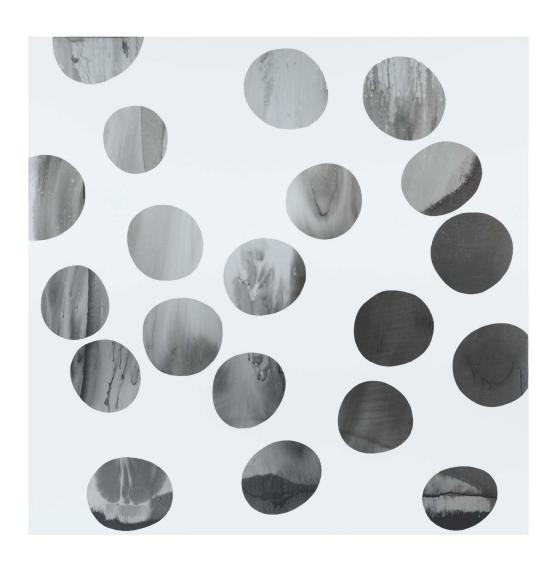
Menu

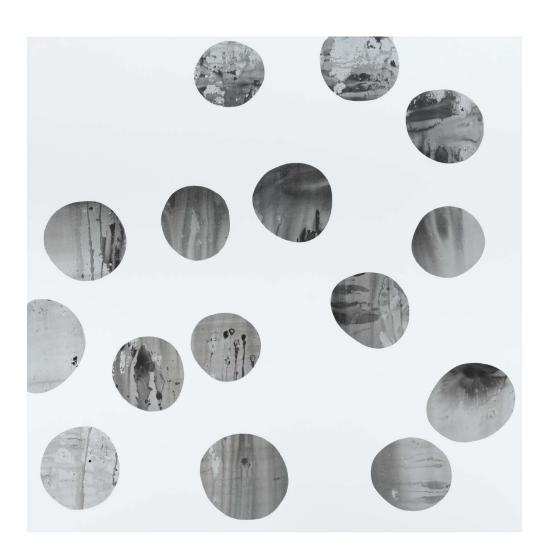
- 1. ลาบเบคอนพันแหนม(bacon wrap with sour sausage in Lab Flavor)
- 2. ทาร์ตกะหรื่ไก่(Curry Chicken Tart)
- 3. กุ้งทอดและซัลซ่ามะม่วงสุก(Deep Fried Crispy Shrimp With Mango Salsa)
- 4. พานาค็อตต้ากะทิกับเนยถั่ว(Coconut Panacotta with Peanut butter)
- 5. ตะโก้สาคูต้น(Sago coconut)
- 6. ฮ่อยจ๊อปูกับซอสบ๊วย(Crab rolls with plum sauce)

จิรัชยา พริบไหว Jiratchaya Pripwai

บทกวีจากสวนหลังบ้าน Poems from My Back Garden

Painting and drawing series

An Afternoon in My Back Garden No.1, 2020 Chinese ink on handmade bamboo paper $69 \times 50 \text{ cm}$

An Afternoon in My Back Garden No.2, 2020 Chinese ink on handmade bamboo paper 69 x 50 cm

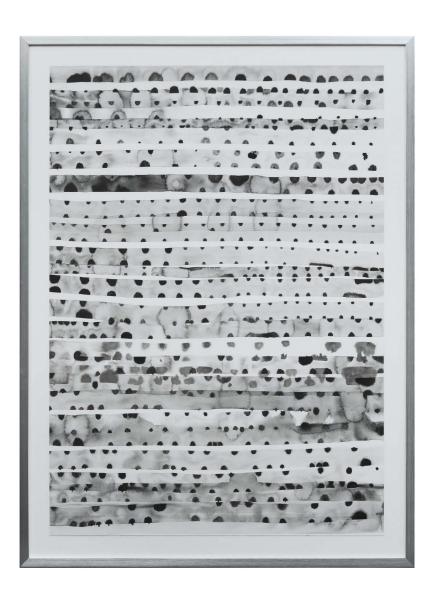

(Top left) Untitled, 2020 Acrylic on canvas 24 x 30 cm

(Top right) Half Moon, 2020 Acrylic on canvas 24 x 30 cm

(Bottom right) Untitled, 2020 Acrylic on canvas 24 x 30 cm

จะเป็นไปได้ไหมที่เราจะระลึกความอาทร ของบุรุษธรรมดาในวันสตรีสากล

หมายเหตุจากภัณฑารักษ์

เมื่อจิรัชยาทอดใจผ่านสายตาเข้าไปยังจักรวาลเล็ก ๆ ในสวนหลังบ้านที่สร้างขึ้นมาด้วย สองมือ ความทรงจำถึงตาผู้ส่วงลับก็กลับมาเติมเต็มให้หัวใจได้เปี่ยมสุข เรื่องราวของ ความอาทรต่อชีวิตเล็ก ๆ รอบตัวยังคงกังวานอยู่ในใจจนล้นปริ่มออกมาสู่ผืนผ้าใบ และ ใยกระดาษ ปั้นข้าวเหนียวเล็ก ๆ บนขอบรั้วถูกเรียงอย่างตั้งใจสำหรับเป็นอาหารเช้าของ นกในทุกวันหลังจากที่ตากลับจากการเดินออกกำลัง เป็นกิจวัตรการสร้างสมดุลให้กาย และใจที่เรียบง่ายและงดงามว่าด้วยการดูแลตนเองและเผื่อแผ่ไปยังผู้อื่น เช่นเดียวกับสวน หลังบ้านของจิรัชยาที่ไม่ได้มีเพียงพรรณไม้งามเพื่อรอให้ดอกสวยออกมาจรรโลงใจเพียง อย่างเดียวแต่ยังปลูกเพื่อเป็นอาหารของหนอนผีเสื้อและแมลง ให้ชีวิตที่หลากหลายได้ไป ต่อตามเวลาและฤดูกาล

ผลงานชุด *บทกวีจากสวนหลังบ้าน* คือการมองเห็นคุณค่าของเวลาและชีวิตผ่านวิถีของ เส้น สีและพื้นที่ว่างที่ถูกจัดระเบียบโดยเจตนาในทุกวัน หากเราต้องการทำความเข้าใจกับ ผลงานของจิรัชยา ขอให้ผู้ชมคิดว่าเรากำลังสวมบทบาทของการเป็นนักสำรวจที่กำลัง มองหาความสัมพันธ์ระหว่างการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะกับความรู้สึก นึก และคิด ผ่าน ร่องรอยการแสดงออกของศิลปินและคุณสมบัติของวัสดุที่ถูกนำมาใช้ ผลงานในห้องจัด แสดงนี้ประกอบด้วยวิธีการที่หลากหลาย หากเริ่มต้นด้วยการพิจารณาผลงานสองชิ้นที่ ใหญ่ที่สุดในห้องจะเห็นได้ว่าศิลปินเริ่มจากวิธีการแบบ Abstract Expression การ แสดงออกตามสัญชาตญาณโดยฉับพลัน ซึ่งในผลงานนี้จะปรากฏให้เห็นจากลักษณะที่ เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติของหมึกและน้ำตามการใช้พู่กันของศิลปิน กระบวนการต่อมาคือ การสร้างระเบียบให้ความงามจากการปล่อยไหลที่สร้างขึ้นในขั้นตอนแรก โดยใช้สีขาวปิด ทับพื้นที่ส่วนใหญ่ของหมึกบนผ้าใบและเว้นไว้แต่ในส่วนที่ต้องการเผยให้เห็นในกรอบของ รูปทรงอิสระประหนึ่งการทวนสอบอารมณ์ของตนเอง สีขาวที่ใช้คือขาวไทเทเนียม เป็นขาวที่สว่างจัดแต่ทึบแสงต่างจากสีขาวชนิดอื่นที่มีความโปร่งแสงซึ่งหากนำมาใช้ใน ผลงานสองชิ้นนี้เพื่อกลบทับสีของหมึกก็จะทำให้เกิดการพอกหนาจนเกินจำเป็น หากใช้ น้อยไปก็จะทำให้เห็นสีจากชั้นของหมึก ความเข้าใจในคุณสมบัติของวัสดุสามารถ เชื่อมโยงไปยังความตั้งใจของศิลปินที่ไม่ต้องการให้เกิดความซับซ้อนในภาษาของภาพ ไม่ว่าจะเป็นการพอกหนาหรือการมองเห็นทะลุไปยังชั้นของหมึก อาจกล่าวได้ว่าสีขาว ไทเทเนียมในผลงานชิ้นนี้ใช้เพื่อชี้ให้เห็นพื้นที่อันเป็นความสมดุลสูงสุดในธรรมชาติของ วัสดุที่สอดคล้องกับอารมณ์ หรืออาจเป็นการใช้เพื่อซ่อนบังการปลดปล่อยอย่างพรั่งพรู ทางการมณ์ที่ศิลปินเองเห็นว่าควรเก็บสิ่งนั้นไว้เฉพาะในความทรงจำก็เป็นได้

Close-up of the Pink Flowers, 2020

ผลงานอีกลักษณะหนึ่งในห้องจัดแสดงนี้คือผลงานที่ใช้วัสดุสำเร็จรูปผสมผสานกับ ลายเส้นที่เกิดจากการรวมสติไว้ที่ปลายปากกา กระบวนการสร้างลายเส้นอันเป็น เอกลักษณ์จากงานชุดก่อนหน้านี้ของจิรัชยา ในผลงานชุดนี้จิรัชยาได้มอบชีวิตให้แก่ ดอกไม้ในลายพิมพ์บนกระดาษจากโรงงาน เส้นแห่งสติที่ลากลงบนกระดาษพิมพ์ลายส่ง ผลงานให้ความกระด้างที่มีแต่กำเนิดของกระดาษนั้นเปลี่ยนเป็นชีวิตใหม่ที่มีจังหวะความ เคลื่อนไหวอันอ่อนโยน และอีกลักษณะหนึ่งของผลงานในชุดนี้ซึ่งเป็นดั่งปัจฉิมบทของ ความรู้สึก นึก และคิด นั่นคือการเขียนบทสดุดีคุณค่าของพื้นที่ว่างบนกระดาษทำมือด้วย ภาษาพื้นฐานของงานศิลปะ คือการกลับสู่ภาษาแห่งความเรียบง่ายที่ไร้กาลเวลา

เป็นไปได้หรือไม่ว่ากระบวนการทางศิลปะของจิรัชยาคือพิธีกรรมนำทางของหนึ่งจิตใน หนึ่งกายให้ข้ามพ้นความทุกข์ระคนสุขโดยไม่ต้องเริ่มต้นจากการนอบน้อมสรรเสริญคุณ ของมหาบุรุษที่ไม่เคยรู้จัก ใช้ภาษาของศิลปะภาวนาแทนภาษาของคนต่างถิ่นที่ต้องอาศัย คำแปลของคนแปลกหน้า และได้กลายมาเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ผูกขาดความตื่นรู้ จะเป็นไปได้ใหมที่เราจะระลึกถึงความอาทรของบุรุษธรรมดาในวันสตรีสากล

Is it possible for us to remember a kindness of an ordinary man on International Women's Day?

Curator note

When Jiratchaya's mind ventures through the small universe of her back garden that she cares for with her soul and two hands, the memory of her late maternal grandfather returns to fill her heart with happiness and joy. The story of his care and concern for the tiny lives around him still resonate in her mind and are then poured out onto canvases and paper. Small lumps of sticky rice were meticulously placed on the fence as breakfast for the birds by her grandfather after his morning exercise. This simple daily ritual creates balance between physical and mental states and personifies beauty for its care of oneself and others. Likewise, in Jiratchaya's garden there are beautiful plants which would not only bloom with flowers for her own pleasure, but also become food for caterpillars and insects, prolonging their lives as time progresses through seasons.

This series of work titled *Poems from My Back Garden* is the recognition of the value of time and life through lines, colours and space which has been intentionally organised on a daily basis. If we would like to better understand Jiratchaya's works, then we should take on the role of explorers who are looking for the relationship between art creation and feelings, memories and thoughts through traces of the artist's expression and the characteristics of the materials she uses.

The works in this exhibit rooms are created by various methods. To begin with, the two largest works in the room reveal how the artist starts with Abstract Expression, an instinctive and spontaneous expression, as they show how images are organically created from ink and water with the artist's use of a paintbrush. Next is the organization of the beauty from the natural flow in the first phase by painting white over most areas of the ink on the canvas, leaving only frames of organic forms, as if the artist is re-examining her emotions. Titanium white is specifically used here as it is extremely bright but opaque. Extensive painting over the ink with other translucent whites would have thickened the layers of the two works; the opposite would have exposed their colour layers. This understanding of the characteristics of the materials is relatable to the artist's wish against complication of the visual language as her viewers would have either observed the thickened layers or seen through them. It can be said that the use of titanium white here is to show the space of ultimate balance in the nature of the material in accordance with the artist's emotion, or to hide from us the emotional outpour which the artist wishes to lock away in her memory.

Installation view of Poems from My Back Garden series

Another style of work in this room are works of readymade materials mixed with drawing made from the artist's concentration on the tip of her pen, a signature style evident in Jiratchaya's previous works. In this group of works, Jiratchaya has given life to the flowers in the print patterns on the factory-made paper. As lines of consciousness are drawn on the patterned paper, its rough origin has a new life filled with delicate movements. Another feature in this group of works, an epilogue of feelings, memories and thoughts, is a written eulogy for the value of the space in the hand-made paper with the basic language of art, the return to the language of timeless simplicity.

Is it possible that Jiratchaya's artistic process is a ritual which leads a mind of a body to transcend suffering and happiness without commencing from the praise of a great man she has never known? She uses the language of contemplative art, instead of that of the non-locals which would require the stranger's translation and has become a cultural heritage which monopolizes one's knowledge awakening. Is it possible for us to remember a kindness of an ordinary man on International Women's Day?

ศิรประภา สีตะบุสป์ Sirapapha Seetabut

เมื่อเราคือปัจจุบัน When I'm a Present

Installation view of When I'm a Present series

ทุกนาทีที่เดินต่อเนื่องจากนี้ คือการปรับตัว ให้ทันต่อโลก ต่อการบำรุงจิตใจ การเตรียมตัวเพื่อการยอมรับมุมมองของสิ่งรอบตัว ด้วยความเข้าใจความหมายใหม่ คือ ความสุขที่เรามีสิทธิ์เลือกเพื่อเติมเต็มให้ชีวิต - ศิรประภา สีตะบุสป์

ณ จุดแห่งการตัดสินใจ

หมายเหตุจากภัณฑารักษ์

การลงมือทำงานชุด *เมื่อเราคือปัจจุบัน* เป็นดั่งการเขียนลายเส้นให้เป็นพิธีกรรมอันสงบ และเงียบงามกับตนเอง เป็นคำมั่นสัญญาที่ลึกซึ้งที่สุดต่อทุกบทบาทในชีวิตจริงที่เป็นทั้ง พนักงานประจำ ศิลปิน ครูสอนศิลปะ ลูกสาวคนโต คนรัก และเพื่อน ว่าจะหวงแหนและ ห่วงใยตนเองให้มากที่สุด

เทคนิคที่ศิรประภาเลือกใช้เพื่อสะท้อนความตั้งใจและการได้ใช้สิทธิ์การเลือกในชีวิตผ่าน งานศิลปะคือการวาดเส้นด้วยปากกาดำบนกระดาษ เนื่องจากต้องการแสดงให้เห็นความ เด็ดเดี่ยว ต่อเนื่อง ของการวางแผนและตัดสินใจ เพราะในการวาดหากไม่วางแผนให้ดี และหยุดลากเส้นกลางคันน้ำหมึกจากปลายปากกาจะไหลมารวมกันเป็นจุดที่ใหญ่กว่าเส้น ปากกาอย่างเห็นได้ชัด จึงต้องเล็ง ตั้งสติให้ดีแล้วตัดสินใจลากแต่ละเส้นทีเดียวให้จบ เมื่อ เกิดข้อผิดพลาดขึ้นศิลปินเลือกวิธีจัดการกับสิ่งนั้นโดยการเขียนทับ ปรับรูปร่างหรือ บางครั้งก็ปล่อยไว้ให้เห็น ชัด ๆ อย่างนั้น

ผลงานทั้ง 3 ชิ้นเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันโดยการแสดงภาพที่เป็นสัญลักษณ์ของช่วงเวลา ณ จุดแห่งการตัดสินใจที่จะละจากพันธนาการทางความคิด หากผู้ชมต้องการที่จะขยับเข้า ใกล้ความเข้าใจถึงเทคนิคและช่วงเวลาแห่งการตัดสินใจนี้ให้มากขึ้น ขอแนะนำว่าให้ลอง มองผลงานแล้วอ่านสิ่งที่เห็นออกมาดัง ๆ อย่างตรงไปตรงมาและต่อเนื่องโดยไม่ลังเล ก็ อาจเข้าใจวิธีการสร้างสุนทรียะแห่งการตัดใจสินและการดำเนินไปอย่างมีสติก็เป็นได้

At the moment of decision making

Curator note

The creation of this series of work, titled *When I'm a Present*, can be viewed as a serene and peaceful ritual for the artist. It is the most profound promise in a person's life —as a full-time employee, an artist, an art teacher, an eldest daughter, a lover, and a friend—that the person will value and take care of their self.

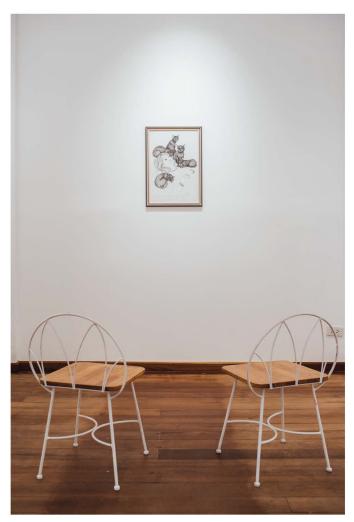
The artistic technique chosen by Sirapapha to reflect her intention and freedom in life choices is the black ink on paper. Her drawing on paper attempts to show determination and continuity of her planning and decision-making. If she does not plan carefully, and her drawing stops in the middle of the process, the ink from the pen would form a distinct spot on the work. This is why she needs to concentrate and finish one line at a time. In case of a drawing error, the artist chooses to deal with it by drawing over it, adjusting its shape or even leaving it as it is.

The three pieces exhibited relate to one another as their images symbolize the moment when the artist decides to free herself from ideological bondage. If you would like to move closer to the understanding of this technique and decision-making, it's recommended you view them and read aloud what you see straightforwardly and continuously without hesitation. You would then understand the creation of the aesthetics of decision-making and progress with consciousness.

Installation view of When I'm a Present series

Every minute hereafter is my self-adaptation to the changing world and preparation for new perspectives of my surroundings with the new understanding that we are entitled to gain happiness to fulfil our lives.

ปิยธิดา อินตา Piyathida Inta

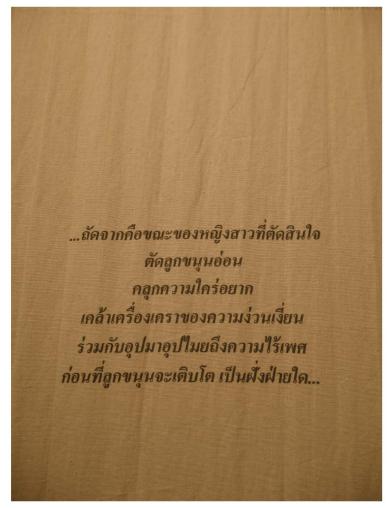
สายใยปรารถนาแห่งความไม่เป็นอะไร From the Bonding of Desirable to Nothingness

ผลงานการเขียนที่นำเสนอประเด็นเรื่องความเป็นกลางทางเพศ ผ่านการบอกเล่าเรื่องราวของเด็กสาวกับต้นขนุน

This writing discusses gender neutrality through the story of a girl and a jackfruit tree.

สายใชปรารถนาแห่งความไม่เป็นอะไร From the Bonding of Desirable to Nothingness 2021 Text transfer on fabric and synthetic cotton Dimensions variable

Close-up view of the bold text on fabric From the Bonding of Desirable to Nothingness

[...after, is when the young women make decision, cut the young jackfruit, mixed in libido and parts of yen, with the metaphor of agender, before the young jackfruit grows, into any side...]

สายใยปรารถบาแห่งความไม่เป็นจะไร

Bonding of desirable nothingness

บทเริ่ม สายใย

ฉัน ผู้กระทำนำผลอ่อนและต้นของพิธีกรรม ทำคราบรอยลงบนผืนผ้าตรงที่
ฉัน กำลังกระทำสำรวจ และถักร้อยเรื่องราวไปพร้อมกัน อดีตที่หวนคืนจากภาพความทรงจำ
ฉัน ที่นึกคิดและต่อรอยความทรงจำให้เข้าที่เข้าทาง เพื่อพิเคราะห์ สำรวจ ซึ่งความเป็นมาของตัวตน
อีกครั้ง รับรู้ถึงความทรงจำช่วงหนึ่งที่ได้ข้ามไป ยังสองฟากผั่ง พื้นที่บ้านได้เป็นองค์ฐานร่วมกับ
ฉัน กลิ่นยางขนุนคราบยางลาดเอียงไปพร้อมกับเรื่องเล่า ของ
ฉัน ภายใต้แสงสลัวขององไฟและแสงตะวันที่สาดเจียง

บ้านชั้นเดียวยกสูงสีขาว ทรงสีเหลี่ยมผืนผ้ายาวขนานไปทางทิศใต้ ภายในแบ่งลัดส่วนห้องหับไว้ประมาณห้าส่วนเศษ เรื่องเล่าได้ดำเนินคล้ายกับเดินชมผ่านทีละห้อง

ห้องแห่งการก่อเกิด

ที่ตรงนั้นปรากฏเด็ก หญิงที่ยังไม่รู้ ประสีประสาโลกภายนอก ถูกเสี้ยงดูด้วยความรักภายในบ้านชั้น เดียว พร้อมกับพ่อเลี้ยงเดี่ยว ที่รายล้อมไปด้วยญาติเพศฝั่งตรงข้าม ในภาวะความจำยอมที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เด็กหญิงไม่รู้สึกผิดแปลกจากการเสี้ยงดูท่ามกลาง พ่อ ปูและอา พร้อมทั้งจากผู้เป็นย่า เด็กหญิงไม่รู้ถึงความผิด แปลกในความผิดปกติของครอบครัวที่ ประกอบด้วยเพศชายมากกว่า หากแต่กลิ่นอายของการนิยามครอบครัว เลี้ยงเดี่ยวที่ตั้งแง่ไปก่อนใช้ พัดโชย ผ่านบ้านชั้นเดียวยกสูง กระนั้น ปู ผู้รับรู้ถึงกลิ่นอายของความคัดง้างเหล่านี้ ได้ฝากผังเด็กหญิงไว้กับต้นไม้ใหญ่หน้าบ้าน เพื่อที่ว่าขณะของการเติบใหญ่จะรายล้อมไปด้วยผู้คนที่เกื้อหนุน เอ็นดู พิธีกรรมได้ก่อเกิด ณ ขณะ ของเล้นผมที่ถูกตัดโดย ปู และผังไว้ใต้ต้นไม้ใหญ่โดย พ่อ แม้เด็กหญิงถูกจำ

ยอมในสภาวะแวดล้อมจากการ เลี้ยงดูโดยสองฟากผึ้ง แต่ใต้ภาวะการจำยอมคลุกเคล้าด้วยความห่วงใย จน ความผิดแปลกของค่าตั้งต้น กลายเป็นความธรรมดาทั่วไปในชีวิตเด็กหญิง

ห้องแห่งการเฝ้ามอง

เขยิบเข้าสู่ตัวบ้านสักสามสี่ก้าว เหยียบย่างเข้าสู่จังหวะของการเฝ้ามองระหว่างเด็กหญิงและครอบครัว ในมุมแรกเริ่มของผู้มาก่อน ปู่ ย่า พ่อ และอา ได้ดูแลและพร่ำบอกถึงขั้นตอนแรกเริ่มของความเป็นมนุษย์ที่พึงมี จวบจนวิธีของการดำเนินในสภาพแวดล้อมภายนอก ชั่วขณะของการจดจ่อตั้งใจพังเรื่องพร่ำบอก เด็กหญิง แหงนมองสมาชิกผู้เกิดก่อนเป็นดั่งภาพสะท้อนตัวเอง จดจ่อกับการพิเคราะห์สิ่งที่เหมือนหรือคล้ายระหว่างกัน เด็กหญิงซึมซับทั้งคำบอก กริยาท่าทาง กำลังเดินทางสู่การเป็นมนุษย์คนหนึ่ง พร้อมกันกับขณะของการเติบ ใหญ่เคียงคู่ไปกับต้นไม้ที่ฝังปอยผมเอาไว้ เด็กหญิงคล้ายกับถูกรดน้ำ พรวนดิน จากพ่อและญาติ ที่ไม่อาจหลีก หนีและบ่ายเบี่ยงลำดับของการกระทำพร่ำบอกจากผู้เกิดก่อน

ห้องแห่งกระจกเงา

เด็กหญิงเฝ้ามองผู้เกิดก่อนทุกชั่วขณะของการเติบโตขึ้นเป็นเด็กสาว ทุกย่างก้าวการกระทำของผู้เกิด ก่อนได้ซึมซับภายในจิตใจของเด็กสาว พลันเด็กสาวเรียนรู้และแสดงตนคล้ายกับกระจกเงาของผู้ใหญ่ เด็กสาว ปะติดปะต่อความสัมพันธ์ เสียงพร่ำบอก การกระทำ ปรากฏในรูปแบบของตัวตนที่จำยอม เด็กสาวได้ก้าวข้าม ไปมาระหว่างสองฟากผึ้งสลับไปมา ครั้นฝั่งผู้เป็นพ่อ ปู และอา ครั้นฝั่งผู้เป็นย่าถูกพักพิงมากกว่าอีกฟากผึ้ง ชีวิตของเด็กสาวดำเนินไปตามความสัมพันธ์ภายในบ้านสีขาวชั้นเดียวยกสง

ห้องแห่งฉัน

เด็กสาวย่างก้าวเข้าสู่วัยแรกรุ่น นานทีเดียวกว่าจะเข้าสู่การนึกคิดของความเป็นฉัน นานทีเดียวที่ความ เป็นสองฟากผึ่งได้ผึงแน่นลงไปภายใน และยากทีเดียวที่จะสลัดออกจากกัน แต่เด็กสาวก็ไม่ได้รู้ประสีประสา มากกว่าความเป็นวัยเด็กหญิงเท่าไหร่ เพียงแค่รับรู้ถึงความต้องการของตัวตนที่มากคิด ความนึกคิดส่วนตัว มากขึ้นกว่าเก่า ทว่าตอนนี้เด็กสาวไม่ได้เติบโตเคียงข้างต้นขนุนอีกแล้ว เด็กสาวกำลังกลายเป็นต้นไม้แห่งฉัน ที่ ละนิด ห้องสู่ตระหนัก

ขณะนี้ เด็กสาวกำลังเดินออกจากบ้านสีขาวชั้นเดียวยกสูงทางประตูทิศใต้ของบ้าน เด็กสาวกำลังเข้า ไปสัมผัส กับมวลอากาศภายนอก ทั้งกลิ่นไอแดด สายลม และปรอยฝน ท่ามกลางสิ่งรายล้อมภายนอก ที่กำลัง นำพว เด็กสาวไปพบเจอกับสิ่งอื่นที่กว้างกว่า

...ถัดจากคือขณะของหญิงสาวที่ตัดสินใจ
ตัดลูกขนุนอ่อน
คลุกความใคร่อยาก
เคล้าเครื่องเคราของความง่วนเงี่ยน
ร่วมกับอุปมาอุปไมยถึงความไร้เพศ
ก่อนที่ลูกขนุนจะเติบโต เป็นผึ้งฝ่ายใด...

บทกลาง ปรารถนา

เติบโตด้วยการถักร้อยความเป็นตัวตนจากพื้นที่บ้าน

ข้อปล้องถัดจากคือพื้นที่ที่กว้างกว่า ภายใต้ครอบชั้นวัฒนธรรมกับที่ทางในสังคม 'ฉัน' ผู้ปนเปื้อนความหมกมุ่น กับภาวะภายใน หลังจากหันหลังให้ภายนอก วัยเด็กได้ผ่านพ้นไปพร้อมกับความเติบใหญ่ ปรากฏความใคร่ อยากยืนหยัดสภาวะภายในที่ผสมปนเป และ ความกว้างร้างของพื้นที่ภายนอกได้เคลื่อนสู่ภายในจิตใจ ที่ พร้อมปรารถนาสลายครอบชั้นที่แบ่งฟากผั่ง เรื่องราวถ่ายทอดผ่านการศิลปะจัดวางและการแสดงสด หญิงสาว ได้พลัดจากเด็กสาว พร้อมกับเหล่าลูกขนุนอ่อนที่ถูกตัดก่อนจะโตเป็นผั่งฝ่ายใด บางได้ถูกกระทำชำแหละควาน ลึกทิ้งสิ่งภายในถูกปล่อยทิ้งร้างให้เหล่าเชื้อราได้ผุดขึ้น อย่างกับเชื้อราของความเชื่อและบรรทัดฐานที่ผังรากไม่ มีประโยชน์อันใดเลย เสียจากว่าทำให้เป็นที่ยอมรับโดยง่ายจากสังคม บางถูกเชือดเปลือกนอกและหนาม แหลมถูกเฉือนออกแลเห็นความแชเชือนของผู้กระทำ ราวกับว่าทุกท่าทางของหญิงสาว เป็นการกระทำที่แล้ว ผ่านมาท่ามกลางการอุปมาความเป็นสภาวะแวดล้อมภายนอก ทว่าตอนนี้ไม่เพียงแต่กระทำตัดลูกขนุนอ่อน

เท่านั้น ยังคืบคลานออกผ่านไปยังความปรารถนาลูกขนุนอ่อนที่ใหญ่ที่สุด ความปรารถนาที่หนักอึ้งไต่ไล่ไปกับ บันไดของบรรทัดฐาน หรือบันไดที่แฝงนัยของห้องหับพื้นที่บ้าน มุ่งหน้าสู่ความอ่อนนุ่มปริแตกบนพื้นที่ที่มี กาย ของฉันและลูกขนุนของฉัน ขณะของการละลายครอบชั้นโดยตะไบหมู่หนามให้ลูกขนุนอ่อนแห่งฉันสำ เร็จ เกลี้ยงเกลาไปพร้อมกับความเนียมควย ปนความตื่นเต้นที่ได้กระทำ

หญิงสาวกับกาย ที่เคลื่อนขยับเข้าหาความง่วนเงี่ยน ปรารถนา ในขณะสั้นๆ ของช่วงชีวิต ที่ได้สัมผัส ความรู้สึกรู้สาของตัวเอง กำลังหลั่งปรารถนาไหลรวมกับงาน ศิลปะและงานเขียน ไม่แน่ชัดถึงความใคร่เพ้อฝัน หรืออาจเป็นความสาละวน อาจเดร็จฉาน ทว่าคือความ ปราณีต่อ 'ฉัน' ที่ปรารถนาสิ่งเหล่านี้ ณ ชั่วขณะหนึ่ง

ฉัน หญิงสาวผู้เติบใหญ่ไม่ทนทุกข์กับความเจ็บปวดของบรรทัดฐานอื่นอีกแล้ว
ความง่วนเงี่ยนสาละวนได้เบิกบานและเริงทะลุ อย่างละเลาะละลองผ่านงานศิลปะที่รังสรรค์โดย
ฉัน ผู้อุ้มลูกขนุนอ่อนที่ใหญ่ที่สุด หนักที่สุด อย่างค่อยเป็นค่อยไป...

ประวีณ เปียงชมภู Praween Piangchompu

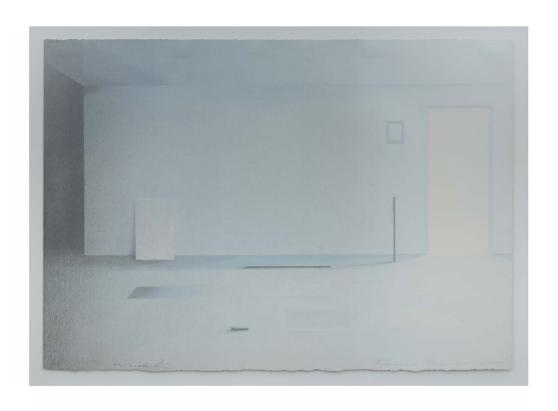
Sanctuary Inside the Soul

Equilibrium

Middle of Nowhere

Woodcut series

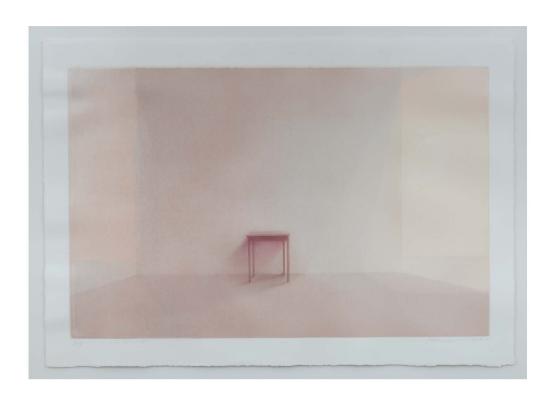

ห้องที่เป็นพื้นที่ทางกายภาพ กับห้องที่อยู่ภายในใจ

หมายเหตุจากภัณฑารักษ์

ผลงานภาพพิมพ์ที่เบาบางทางสายตาเหล่านี้ประกอบด้วยชั้นสีของการพิมพ์กว่า 30 ชั้น แต่ละชั้นถูกพิมพ์ซ้ำเป็นร่องลึกลงตำแหน่งเดิมอย่างไม่คลาดเลื่อน จนกระดาษที่ออกแบบมาสำหรับงานพิมพ์ประเภทนี้ไม่สามารถรองรับหมึกและไม่เหลือ พื้นที่รอยพรุนของกระดาษให้โอบรับสิ่งใดได้อีก ความหนักและแน่นไปด้วยเนื้อสีในทุก อณูนี้ยังต้องใช้เวลารอคอยให้สีแต่สีรวมเข้าหากันอีกกว่าหนึ่งปีจึงจะปรากฏเป็นภาพงาน ที่สมบูรณ์ ให้เห็นเป็นสีที่อิ่มแสงแต่เป็นภาพวัตถุที่พร่าเลือน

ห้องในผลงานของประวีณคือการเปรียบเทียบห้องที่เป็นพื้นที่ทางกายภาพกับพื้นที่ภายใน ห้วงความรู้สึกของศิลปิน ในพื้นที่นั้นมีการใช้ภาพเก้าอี้ โต๊ะ หน้าต่าง กรอบอันว่างเปล่า และเฟรมผ้าใบที่ปราศจากภาพแทนวัตถุใด เป็นการใช้สัญลักษณ์เพื่อเชื้อเชิญผู้ชมให้เข้า สู่กระบวนการตีความและตั้งคำถาม

แม้ว่าผลงานของประวีณจะไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อสำรวจ ปะทะ และสะท้อนสังคม
เศรษฐกิจ การเมืองหรือเรียกร้องสิทธิใดอย่างชัดแจ้ง แต่ศิลปินและศิลปะไม่สามารถหลีก
หนีตัดขาดออกจากบริบทเหล่านั้นได้ดังเช่นเราทุกคนที่เป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างใหญ่
หากเรามองหาสิ่งเชื่อมโยงและตั้งคำถามกับกระบวนการการสร้างผลงานและกระดาษที่
เต็มแน่นไปด้วยเนื้อสี อันบ่งบอกถึงวินัยและความอดทนที่ย้อนแย้งกับภาพปรากฏอัน
อ่อนหวานและจางเลือนนี้ เราอาจมองได้ว่าผลงานทุกชิ้นในห้องนิทรรศการเป็นภาพที่
แสดงให้เห็นถึงความพยายามและอดทนอย่างยิ่งยวดที่จะรักษาไว้ซึ่งสภาวะความสมดุล
สูงสุดภายใน ก่อนที่ฟางเส้นสุดท้ายจากนอกหน้าต่างจะลอยลงสัมผัสกับพื้นที่ที่ดูโปร่งเบา
แต่หนักอึ้งนั้นก็เป็นได้ หรืออาจมองได้ว่าห้องของประวีณอาจเป็นพื้นที่สำหรับหลบพัก
ครุ่นคิด และปลอบประโลมชั่วขณะจากการปะทะกับแสงจ้าภายนอกก็เป็นได้อีกเช่นกัน
หากจะทำความเข้าใจกับภาพนี้ด้วยคำถาม ผู้ชมอาจเริ่มต้นคิดจากศิลปินมองเห็นสิ่งใดจึง
เลือกกระบวนการอันยาวนานในการสร้างผลงานทั้งที่เทคโนโลยีในปัจจุบันสามารถ
บันดาลภาพเหล่านั้นได้ในพริบตา หรือทำความเข้าใจตนเองผ่านภาพว่า แสงจ้าที่ทำให้
เราต้องหลบพักชั่วขณะในสถานการณ์ปัจจุบันนั้นคือสิ่งใดและจินตนาการต่อไปว่าหาก
เป็นห้องของเรา ห้องนั้นจะมีลักษณะเช่นไร เป็นต้น

A comparison of physical space and the artist's feelings

Curator note

These visually delicate prints are composed of more than 30 layers of colour. Each layer has been precisely imprinted onto the same surface until the specially designed paper can no longer hold any more ink and is totally devoid of any texture. The thickness and intensity of colours present in the work requires a year for them to blend together and create complete works showing vivid colours of blurry objects.

The rooms depicted in Praween's series of work are a comparison of physical space and the artist's feelings. In the space you will see chairs, tables, windows, empty frames, and framed blank canvases: his use of symbols to invite the viewers into the process of interpretation and inquiry.

Although Praween does not create work to directly explore, challenge or reflect society, economy and politics or advocate for any rights, art and artists should never be completely segregated from such contexts as we all are part of the larger structure.

If I look for connections between Praween's work and society and think about his totally colour immersed work we see discipline and patience that contrast the soft and blurry images. All the works in the series demonstrate his attempt to maintain his inner balance before the metaphoric storm disturbs the calm. Alternatively, we can view Praween's rooms as spaces for us to rest, ponder, and soothe: temporary havens from the glaring light outside.

Viewers may begin their inquiry by considering what the artist sees that inspire him to choose such a laborious creation process despite the modern technology which could have helped create these works in an instant. Viewers can attempt to make sense of the work by asking themselves how would your room look and what is the bright light shining outside that makes you want to take refuge inside?

Installation view of Equilibrium No.17

ปรียาชนก เกษสุวรรณ Preeyachanok Ketsuwan

About March

March

Live and Learn

Four Emptiness: ความว่างเปล่าทั้ง 4

Empty Bodies: ความว่างเปล่า

Performance: 12 minutes, 06032021 Embroidery.

About March, 2021, performance, 12 minutes, La Luna Gallery. Sequence of the performance.

Live and Learn close-up view

Four Emptiness: ความว่างเปล่าทั้งสี่, 2018, ปักไหมบนผ้าพิมพ์ลาย, 50 x 50 cm.

> ความว่างเปล่า คือสิ่งที่ฉันประเมินตนเองจากการทำงานศิลปะ และพื้นที่ว่างในบ้านที่ฉัน พยายามอย่างมากที่จะไม่ให้ตนเองหอบหิ้วความกดดันใด ๆ เข้ามากล้ำกลาย บ้าน หมายถึงพื้นที่ที่ฉันจะเป็นเพียงคนไร้สถานะ เปลือยเปล่าจากทุกสิ่ง

แนวคิดในการสร้างสรรค์คือแนวคิดในการหลอกล่อให้ตนเองทำงานศิลปะด้วยเช่นกัน ฉัน เริ่มต้นด้วยวิธีง่าย ๆ คือการสร้างภาพเหมือนของตนเองและสัตว์เลี้ยงด้วยการปักลงบน เศษผ้าที่เคยเก็บสะสมไว้ ด้วยกระบวนการปักผ้าหลังเลิกงานพร้อมกับการดูละคร โทรทัศน์ หรือพกพาอุปกรณ์ไว้ในกระเป๋าถือ กระเป๋าย่ามที่สามารถหยิบขึ้นมาทำได้ ในช่วงพักกลางวัน หรือทุกครั้งที่ว่างต้องการปลีกตัวออกจากสภาพแวดล้อมให้งานศิลปะ เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน ผ่านการถอดรูปแบบการดำเนินชีวิตของแม่ในวัยสามสิบ สองที่เริ่มทำงานฝีมือตัดเสื้อปักชุดให้กับลูกๆ

ปรียาชนก เกษสุวรรณ

Empty Bodies: ความว่างเปล่า, 2018, ปักใหมบนผ้าพิมพ์ลาย, 60 x 53 cm.

หมายเหตุจากภัณฑารักษ์

หากวันและเวลาคือพื้นที่ว่างที่ถูกเติมเต็มด้วยหลายสิ่งยกเว้นศิลปะ กิจวัตรที่เคยเป็นหนึ่ง ในสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตประจำวัน ความว่างเปล่า ผลงานการปักเส้นใหมลงบนผืนผ้าจึง เป็นจึงเหมือนการเรียกคืนพื้นที่ในการแสดงตัวตนทีละเล็กละน้อย แม้ศิลปินจะไม่ได้ให้ ความหมายใดกับภาพปรากฏที่สอดคล้องกับหัวข้อนิทรรศการ แต่หากพิจารณาลายปักที่ เกิดจากจิตสำนึกของศิลปินที่นำสองมือให้ทำไป เราอาจเห็นความในใจที่เผลอสะท้อน ผ่านการประกอบกันของสัญลักษณ์ที่ผูกโยงกับความว่างเปล่าพร้อมตั้งคำถามไปถึง สภาพแวดล้อมและภาระรับผิดชอบที่ทำให้คนคนหนึ่งอยากตัวเล็กกว่าดอกไม้และ ต้องการลอยตัวผ่อนคลายอยู่ในพื้นที่ว่างโดยมีดอกไม้คอยช่วยอำพรางตัวตน หากดอกไม้ อันบอบบางในที่นี้มีความหมายว่าบ้าน จิตวิญญาณของผู้อาศัยคงอ่อนไหวกว่าละออง เกสรที่พร้อมปลิดปลิว เนื่องในวันสตรีสากล La Luna Gallery ขอทำหน้าที่เป็นบ้าน ให้กับบ้านหลังน้อย ๆ ของศิลปิน-อาจารย์ผู้อุทิศตนในการสร้างชุมชมและอาชีพให้กับ ท้องถิ่นในจังหวัดพะเยา

Installation view of Preevachanok artworks

Curator note

Emptiness refers to the self-evaluation of my art practice and the empty space in my home which I try my best to keep clear of any pressure. Home is the space where I am only an identity-less person, independent from everything.

My creation concept is also how I trick myself into art practice. I begin simply: making a portrait of myself and my pet by embroidering pieces of cloths I have collected. I engage in the embroidery process while watching TV dramas during lunch breaks. The tools for embroidery are conveniently in my bag whenever I need to escape routine and bring back art into my everyday life. Making embroidery transports me to my childhood when my mother was 32-years-old and began making clothes for her children.

- Preeyachanok Ketsuwan

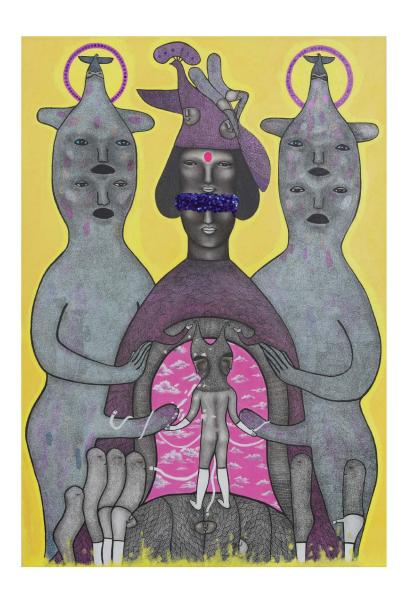
If time is an empty space to be filled with many things other than art which was once the most important in one's life. Emptiness, silk thread embroidery onto cloth, is the artist's attempt to gradually reclaim the space where she can express herself in her daily life.

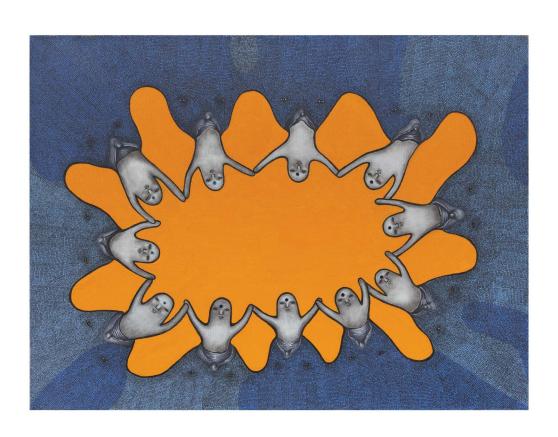
Although, the artist does not give any meaning to the images in relation to the topic of this exhibition. However, our examination of her embroidery patterns by the artist's two hands driven by her conscience would reveal her hidden messages. Which, could be seen through the compound of emptiness-linked symbols and question one's environment and responsibility which make her want to be smaller than a flower and restfully float around the empty space camouflaged by the flower. If this fragile flower means home, then its inhabitant's spirit would be more sensitive than the pollens prone to be blown away. On the auspicious occasion of the International Women's Day, La Luna Gallery humbly serves as a home for the little home of this artist-university lecturer who has devoted herself to the creation of communities and careers for the locals in the Phayao province.

เทพเมธา เทพบุญตา (Methagod) Thepmetha Thepboonta

In the Paradise
Where Life Begins?
Stars
The Rite

Mixed media painting and sculpture

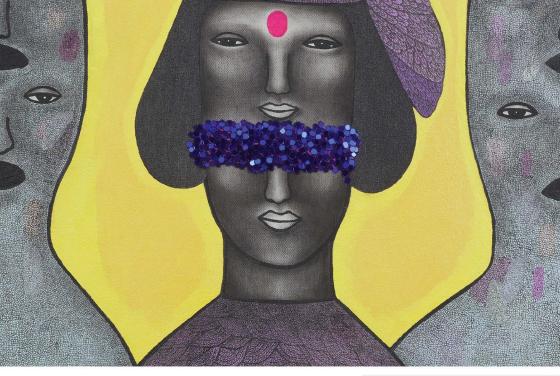

Installation view of Methagod's artworks หมายเหตุจากภัณฑารักษ์

"มะ-นุด-โส-ซิ" (เธอเป็นมนุษย์ ใช่ไหม) ตามมาด้วย "ปุ-ริ-โส-ซิ" (เธอเป็นผู้ชายหรือไม่) คำถามของพระอุปัชฌาย์สู่นาคท่ามกลางหมู่สงฆ์ชวนให้นึกถึงลำดับขั้นของความเป็น มนุษย์ ศีลธรรมที่ยึดโยงกับเพศภาวะ และบทบาทของเพศอื่นในพื้นที่ศาสนา หากการรู้ แจ้งบรรลุธรรมไม่มีข้อจำกัดในเรื่องเพศบัญญัติไว้ เหตุใดภิกษุจึงถูกยกให้อยู่ในจุดสูงสุด ของห่วงโซ่ความเป็นสมณเพศและเพศภาวะทั้งปวง หากความสุขสุดขั้วและทุกข์สุดขีดเป็น เรื่องที่ขึ้นอยู่กับปัจเจก เหตุใดจึงมีทางที่ถูกต้องอยู่เพียงสายเดียว

ผลงานของ Methagod คือการจินตนาการถึงโลกใบใหม่ในอุดมคติที่ขับเคลื่อนด้วยแรง ปรารถนาอันเป็นปกติของปุถุชน เป็นอิสระจากการถูกจัดระเบียบ การถูกกำหนดที่ทางและ กดทับโดยศาสนา สังคม การเมืองและกฎหมาย ผลงานแสดงให้เห็นภาพของโลกที่ศิลปิน เป็นผู้กำหนดวิถีปฏิบัติ นำเสนอในฉากเหตุการณ์ที่คล้ายการประกอบพิธีกรรมจากกามกิจ ของสิ่งมีชีวิตไร้อารมณ์ อาจมองได้ว่าการแสดงสีหน้าเรียบเฉยในผลงานนั้นคือการแสดง ภาวะความเป็นปกติที่เป็นกิจวัตรและมีความศักดิ์สิทธิ์ในตัวของมันเองในดินแดนใหม่ที่ ปราศจากอคติในการแสดงออกทางเพศ

หากพิจารณาในอีกมุมหนึ่งที่ไม่ได้มองว่าผลงานเหล่านี้คือเรื่องราวในจินตนาการแต่คือ การประท้วงในรูปแบบประชดประชันด้วยการแสดงภาพที่ศิลปินรู้สึกว่าสังคมได้ตัดสินวิถี ของเพศทางเลือกโดยมุ่งไปที่ประเด็นเรื่องรสนิยมทางเพศในที่ลับแต่อย่างเดียว จึงเป็นเหตุ ให้ Methagod นำเสนอภาพเหล่านี้ออกมาให้เห็นอย่างสุดโต่งและโจ่งแจ้งก็เป็นไปได้

Close-up view of In the Paradise, 2020

Curator note

"Ma-nud-so-si?" (Are you human?) followed by "Bpu-ri-so-si?" (Are you a man?): these questions, translated from Pali, are posed to monkhood candidates during ordination and remind us of the hierarchy of humanness, gender-bound morality, and roles of other genders in the religious sphere. If the attainment of dhamma has no gender restriction, then why has the Bhikkhu (male monk) been put at the apex of the chain of clergy and all genders? If the ultimate happiness and utmost suffering is not felt the same way by everyone, then why is there only one right path to enlightenment?

Methagod's works are imaginations of the new idealistic world driven by desires common among ordinary people, independent from order, placement, and suppression by any religion, society, politics, and law. The works show the world in which the artist redefines practice pathways, presenting a scene which looks like a sexual ritual of emotionless beings. The stoic facial expressions show habitual normality and sacredness within themselves in the new realm free from sexual expression bias.

From another perspective, these works are not imaginations, but protests in the form of satire as the artist feels that his society has judged the alternative sexuality by only focusing on their private affairs. This probably explains why Methagod presents these works in a very explicit and transparent manner.

BEERPITCH

Typography

Installation of Fight Like a Girl

FIGHT LIKE A GIRL!

หมายเหตุจากภัณฑารักษ์

ในปัจจุบันกราฟฟิตีและสตรีทอาร์ตถูกนำเข้าสู่ความเป็นวัฒนธรรมกระแสหลัก ทำให้ความ เป็นรองและลักษณะการต่อสู้เรียกร้องแบบกองโจรนั้นแทบจะสลายไป แต่สิ่งที่คงอยู่คือความ เป็นรองของผู้หญิงในแวดวงศิลปะพ่นกำแพง การถูกมองว่าเป็นไม้ประดับของวงการและการ ถูกทำให้รู้สึกได้ถึงฐานะของความเป็นรองที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับความเป็นเพศหญิงจึงเป็น ที่มาของผลงานชื่อ Fight Like a Girl

ผลงานชิ้นนี้สร้างขึ้นจากการพ่นสีสเปรย์และสเตนซิลซึ่งเป็นเทคนิคที่ BEERPITCH ใช้ในการ ทำงานสตรีทอาร์ต แต่งานนี้ไม่ได้ถูกพ่นลงบนผนังภายนอกตามขนบของขบถ ตรงกันข้าม กลับเลือกที่จะพ่นลงบนผ้าใบและแขวนมันไว้ในห้องจัดแสดงของแกลเลอรี ซึ่งอาจมองได้ว่า เป็นการปรับตัวเคลื่อนไปตามบริบทที่เปลี่ยนไปของระบบการจัดการศิลปะที่มีการเปิดพื้นที่ให้ แสดงออกมากขึ้น แต่ถ้ามองตามขนบอาจมองได้ว่าสิ่งนี้เป็นการทำให้สูญเสียจิตวิญญาณของ ความเป็นสตรีทไป หรืออาจมองว่าการกระทำที่แล่นดิ่งไปในทิศทางตรงกันข้ามกับขนบของ งานชิ้นนี้คือการประชดประชันก็เป็นได้เช่นกัน

ผลงานประกอบด้วยเฟรมผ้าใบ 3 เฟรมเรียงกันเห็นเป็นอักษรประดิษฐ์ที่มีคุณสมบัติของการ ลวงตา ใช้สีสันสดใส ประดับด้วยลวดลายดอกดวงแบบ Girl ๆ ความยาวรวม 5.2 เมตร เหมือนกับการจำลองกำแพงเข้ามาอยู่ในห้องอย่างไรอย่างนั้น อักษรอ่านได้ว่า F-i-H-T-G ใช่แล้วคุณอ่านไม่ผิด แต่หากนำเฟรมทั้ง 3 มาจัดเรียงใหม่โดยนำ 2 เฟรมทางด้านซ้ายและ ขวามาไว้เหนือเฟรมที่แขวนอยู่ตรงกลางจะอ่านได้เป็นคำว่า FiGHT อาจมองได้ว่าการ จัดเรียงอักษรและเฟรมของศิลปินเป็นการเล่นกับความหมายของวลี Fight like a girl ที่ แปลว่าต่อสู้อย่างกับเด็กผู้หญิง ซึ่งโดยปกติเป็นคำที่ใช้ดูถูกดูแคลนว่าทำในสิ่งนั้น ๆ ได้ไม่ดี ซึ่งสะท้อนนัยของการมองเพศหญิงว่าอ่อนแอและมีฐานะด้อยกว่า ผลงานชิ้นนี้จึงสามารถมอง ได้ว่าเป็นการตัดพ้อว่า ใช่สิ! แค่จะเขียนคำว่าสู้ยังสะกดผืด แต่ ! หากศิลปินเจตนาที่จะเขียน อักษร F-i-H-T-G ที่ไร้ความหมายซึ่งก็เป็นสิทธิเหนือพื้นที่กำแพงจำลองของ BEERPITCH การจัดระเบียบใหม่ให้กับผลงานนี้แม้กระทั่งในความคิดก็ไม่ต่างอะไรกับการกลิ้งสีขาวทับลง บนผลงานชิ้นนี้และแทนที่ด้วยคำว่า Fight ตามความคุ้นชินในแง่ของความหมาย หรือจาก การอนุมานตามชื่อผลงาน

กลยุทธความกวนที่สร้างความย้อนแย้งในตัวงานก่อให้เกิดความหลากหลายในการตีความ เกิดการทำลายความหมายของคำ ทำลายความคุ้นชินของขนบในการอ่านและแม้กระทั่งฉีก มาตรฐานของงานออกแบบอักษรเป็นไปได้ไหมว่า Fight Like a Girl จะเป็นปฏิบัติการแบบ กองโจรทางความคิดที่มุ่งโจมตีกระบวนการตีตราและทัศนคติการเหมารวมโดยการสร้างงาน ให้เอื้อต่อการเคลื่อนของคำและความหมายที่มีรายละเอียดให้พิจารณามากกว่า F-i-H-T-G หรือ FiGHT

FIGHT LIKE A GIRL!

Curator note

Nowadays, graffiti and street arts are at the forefront of mainstream culture, and as a result, their effectiveness and guerilla protest character have almost completely vanished. What has not vanished, though, is the feeling towards female spray paint artists that they are somehow inferior to their male counterparts. Female spray paint artists are viewed as mere decorations in the street art scene and as a result of experiencing this gender-related inferiority, BEERPITCH has created the work titled *Fight Like a Girl*.

This work is created utilising spray and stencil techniques, BEERPITCH's signature style of street art. Instead of spraying on the external wall, as in the revolutionary convention, she sprayed on canvases and hung them in the gallery. This can be viewed as an adjustment in accordance with the art management system that now allows more space for street artists to express themselves. From the conventional perspective, though, this is a loss of the street art spirit. Alternatively, the reverse to this approach can also be seen as a form of sarcasm.

The work comprises three framed canvases in a horizontal line showing eyedeceiving typography in vibrant colours and adorned with *girly* flowers. In total, the work is 5.2 meters in length and looks much like a reproduction of an external wall. The letters read 'F-i-H-T-G' and no, you're not misreading. If the end three frames are rearranged then the letters would read 'FiGHT'. The order of letters and frames can be viewed as the artist's playing with the phrase 'Fight like a girl', usually an insult that implies women are weak and inferior. This work can be regarded as a grumble of "Oh, right! This woman can't even spell the word 'fight'". However, BEERPITCH deliberately spells out the meaningless word 'F-i-H-T-G', as a defiant claim of her right to this space in the exhibition.

This strategy of creating a contradiction in the work accounts for its diverse interpretation which can be understood in a number of ways including the destruction of word meaning, defamiliarization of reading convention and even breaking of typography standards. Is it possible that *Fight Like a Girl* is in fact a guerrilla movement that attacks classification and stereotyping? The artist's work challenges people to search for more details and if it is to 'F-i-H-T-G' or 'F-i-G-H-T'?

กรินคณา คงเพชร Krynkana Kongpetch

แบน-กลม-แบน Flat-Round-Flat

Inflatable sculpture, photography and text

Installation view of Flat-Round-Flat, 2021

Once, humans thought the world was flat.

Now that we know it is blue and round,

we are trying to flatten it again.

- Krynkana

Flat-Round-Flat, 2021 Photography in round wooden frame 60 x 60 x 6.5 cm Photographer: อุรุพงษ์ คงอารยะเวชกุล (Uruphong Kongarayawetchakul)

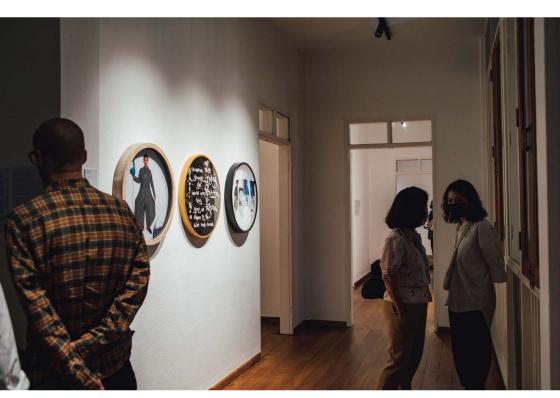

Text:

Once, humans thought the world was flat. Now that we know it is blue and round, we are trying to flatten it again.

Flat-Round-Flat, 2021 Photography in metal frame 60 x 60 x 6.5 cm Photographer: อุรุพงษ์ คงอารยะเวชกุล (Uruphong Kongarayawetchakul)

Installation view of Flat-Round-Flat, 2021

การแปรเปลี่ยนของสันฐานของโลก ตามความเชื่อ ความจริง และความหวัง

หมายเหตุจากภัณฑารักษ์

กรินคณาบอกเล่าเรื่องราวการแสวงหาความรู้และความพยายามในการสร้างโลกแห่ง ความเสมอภาคอันสืบเนื่องมาจากผลของการตื่นด้วยความรู้ของมนุษย์ ผลงาน *แบน-กลม-แบน* สร้างสัญลักษณ์เปรียบเทียบในการเล่าเรื่องโดยใช้ภาษา ภาพประกอบ และ กระบวนการการติดตั้งไปจนถึงรื้อถอนประติมากรรมเป่าลมโดยมีหัวใจหลักคือการแปร เปลี่ยนไปของสัณฐานของโลกตามความเชื่อ ความจริงและความหวัง

ผลงานชิ้นนี้ร้อยเรียงเรื่องราวด้วยการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเรื่องเล่า เรื่องแต่งและ เรื่องจริงโดยการผสมผสานความเชื่อเรื่องโลกแบนกับความรู้ในโลกสมัยใหม่เรื่องโลกกลม ปลายักษ์ในชาดกไทยและสัตว์ประหลาดทะเลขนาดมหึมาจากตำนานตะวันตก นำมา ประกอบกับภาพแผนที่โลกที่เป็นแผ่นดินกับผืนน้ำที่ไร้เส้นแบ่งพรมแดน มีประโยค ภาษาอังกฤษพาดผ่านบริเวณพื้นที่ของเอเชียและอุษาคเนย์อ่านได้ว่า Once, humans thought the world was flat. Now that we know it is blue and round, we are trying to flatten it again. แปลเป็นไทยคือ ครั้งหนึ่งมนุษย์เคยเชื่อว่าโลกแบน แต่ในวันนี้เรารู้แล้วว่าโลกนั้นเป็นสีฟ้าและกลม เราจึงพยายามทำให้มันแบนลงอีกครั้ง หนึ่ง ทั้งหมดนี้ถูกพิมพ์ลงบนลูกบอลเป่าลมขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 3 เมตรจึงทำให้ กลายเป็นประติมากรรมลูกโลกเป่าลมขนาดใหญ่

ผลงานชิ้นนี้นำเสนอด้วยภาพถ่ายพร้อมกับประติมากรรมลูกโลกเป่าลม ในส่วนของ ภาพถ่ายเป็นการแสดงของศิลปินกับลูกโลกเป่าลมอยู่บนฉากรับสีขาว สื่อให้เห็นความ เปลี่ยนแปลงรูปทรงของลูกโลกจากแบนเป็นกลมและกลับมาแบนอีกครั้งด้วยภาพถ่าย วิธีการเป่าลมเข้าและสูบลมออก

การที่ศิลปินใช้สัญลักษณ์และการเปรียบเทียบในการประกอบสร้างผลงานจึงสามารถ อนุมานได้ว่านี่คือการปลดล็อคทางความหมายในผลงานชิ้นนี้ ประกอบการใช้ภาษาที่ สามารถตีความได้หลากหลายเมื่อมองผ่านประสบการณ์ในชีวิตของผู้ตีความเอง หาก ผู้ชมท่านใดรู้จัก Flat Earth Society องค์กรที่มีอยู่ในปัจจุบันตั้งขึ้นเพื่อพิสูจน์ว่า แท้จริงแล้วโลกนี้แบนและผู้คนทั่วโลกถูกหลอกลวงมาโดยตลอด ก็อาจมองว่างานชิ้นนี้พูด ถึงเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในโลกร่วมสมัย หรือบางคนอาจตีความไปว่าเป็นความปรารถของคน บางกลุ่มในยุคปัจจุบันที่ต้องการกลับไปสู่ชุดความเชื่อและความรู้เดิมที่ทำให้พวกเขารู้สึก อุ่นใจ หรืออาจมองว่าผลงานชิ้นนี้คือเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ที่สืบเนื่องมาจนปัจจุบันที่ มนุษย์พยายามต่อสู้เพื่อความเสมอภาคด้วยการทำให้ไม่มีพื้นที่ใดสูงกว่าและต่ำกว่ากัน เหมือนกับมุมมองของศิลปินก็เป็นได้

When the configuration of the world changes in accordance with beliefs, facts, and hopes.

Curator note

Krynkana tells the story of the search for knowledge and the attempt to create the world of equality as a result of human awakening by acquiring new knowledge. Her work, *Flat-Round-Flat*, uses symbols alongside written language and illustrations in addition to the installation and deinstallation processes of the inflatable sculpture. The main theme is that the configuration of the world changes in accordance with beliefs, facts, and hopes.

This work creates its narrative by connecting myths, fiction, and facts, incorporating the belief of the flat earth and the modern knowledge of the round one. Images of a gigantic fish from the Thai Jataka tale and a gargantuan sea monster from the western myth accompany a world map showing borderless land and sea. An English sentence covering the area of Asia, including Southeast Asia, reads: *Once, humans thought the world was flat. Now that we know it is blue and round, we are trying to flatten it again.* All of these are printed on a three-meter-diameter inflated ball, making it a large globe sculpture.

This work comprises photos and an inflated globe sculpture. The former is the artist's performance with the inflated globe against the white background, showing how the shape of the globe transforms from flat to round and back to flat again, with photos of its inflation and deflation.

The artist's use of symbols and analogy in the creation of this work can be implied as the attempt to unlock its meaning. Besides, the language in the work can be interpreted in different ways in accordance with the audience's experience. Viewers aware of the Flat Earth Society, a currently active organization founded to prove that the earth is actually flat and everyone has been fooled all along, would find that this work is about a true story in the contemporary world. Others may interpret it as a wish of a certain group of modern-day people who want to retrieve the set of traditional beliefs and knowledge for the sake of their comfort. Alternatively, this work can be a historical event which has continued on to the present time and in which people have been fighting for equality by ridding themselves of all areas of levels, just like the artist's point of view.

ยุพา มหามาตร Yupha Mahamart

Installation and art therapy workshop

Installation view of Irreplaceable Vulnerability

ใช้เวลากับแสงภายนอก เพื่อส่องแสง จากภายใน

หมายเหตุจากภัณฑารักษ์

คุณสมบัติพิเศษของเวลาคือความไร้รูปหากแต่สามารถแสดงตนให้ปรากฏผ่านทุกสิ่งได้ Irreplaceable Vulnerability คือการนำสองผลงานภาพพิมพ์จากชุดเดียวกันนั่นคือ Against the Blue Sky, 2008 และ October Sleep, 2010 ที่ถูกสร้างขึ้นในต่าง เวลามานำเสนอร่วมกันในรูปแบบสื่อผสม การนำเสนอผลงานครั้งนี้ไม่ใช่การประกอบ สร้างความหมายใหม่หรือการละทิ้งความหมายเดิมของผลงานทั้งสอง หากแต่เป็นดั่งการ เติมคำขยายให้กับประโยคที่ถูกเขียนไว้อยู่แล้ว เพื่ออธิบายความหมายให้ชัดเจนขึ้น

พุทธิปัญญา ของวัยแห่งการตื่นรู้

ผลงานชิ้นนี้ของยุพาจัดวางอยู่บนชั้นสองในห้องที่ยาวและอยู่ด้านในสุดของแกลเลอรี จาก มุมมองแรกที่เข้าสู่พื้นที่ สิ่งที่ปะทะสายตาคือภาพผมสีขาวลอยอยู่ในวงล้อมของพื้นที่สี น้ำเงิน ใส่อยู่ในกรอบเหล็กขึ้นสนิม ถูกวางพิงผนังบนฐานที่ใช้อิฐเรียงซ้อนกันขึ้นมา ที่ กำแพงด้านในสุดของห้องมีภาพโทนสีฟ้าที่ไล่ระดับจนถึงน้ำเงินและดำอยู่ในกรอบ ลักษณะเดียวกันถูกวางเอียงลาดพิงกับผนังอยู่บนฐานอิฐ เบื้องหน้าของภาพทั้งสองเป็น เก้าอี้พับตัวเก่าหันหน้าเข้าหาผลงาน เป็นห้องที่ดูราวกับว่าศิลปินจงใจสร้างพื้นที่ให้เห็น เป็นภาพของการล้อมวงสนทนากันของวัตถุในมุมที่ลึกที่สุดของแกลเลอรี เมื่อเดินเข้าไป ใกล้ถึงเห็นว่าภาพแรกนั้นคือภาพเปียผมสีขาวในพื้นที่สีน้ำเงิน พิมพ์ด้วยเทคนิค Blue Print (การพิมพ์ภาพโดยใช้แสงแดดกับปฏิกิริยาทางเคมี) และเมื่อเดินเข้าไปถึงหลังห้อง ก็พบว่าสิ่งที่อยู่ในกรอบนั้นคือก้อนเปียผมของจริงที่ถูกยึดติดกับภาพสีฟ้าบนฉากหลังสีน้ำ เงินเข้มด้วยการเจาะให้เส้นผมนั้นร้อยทะลุชั้นกระดาษและแทรกหายไปในพื้นหลัง จึงทำ ให้ผู้เขียนอนุมานว่าภาพผมเปียที่ปรากฏอยู่ในงานแรกคือรอยฉายของผมเปียที่อยู่ในงาน ที่อยู่หลังห้องนี้ ภาพที่เกิดจากแสงฉายของธรรมชาติเป็นประหนึ่งการสะท้อนความเข้าใจ ถึงสัจจะของอนาคตโดยการบอกเล่าผ่านกระบวนการที่ต้องอาศัยเวลาเป็นตัวทำให้เกิด การกลับค่ากันระหว่างสีดำและสีขาวของเส้นผม

หากพิจารณาส่วนประกอบของผลงานชิ้นนี้ผ่านมุมมองเรื่องเวลาอย่างถี่ถ้วนจะพบว่ากว่า ที่ผมจะยาว กว่าสนิมจะปรากฏตัว กว่าที่เก้าอี้จะเก่า กว่าความร้อนของแสงแดดจะแทรก ตัวผ่านเปียผมเพื่อประทับรอยบนกระดาษ กว่าความร้อนของไฟจะเผาดินดิบให้กลายเป็น ดินสุกที่แข็งแกร่ง เหล่านี้คือกระบวนการที่สัมพันธ์กับเวลาทั้งสิ้น จึงทำให้ผู้เขียนได้ คำตอบว่าการล้อมวงสนทนากันของวัตถุในเบื้องหน้านี้คือการแชร์ประสบการณ์ที่ผ่านพบ ทั้งจากเวลา ความร้อนและการกัดกร่อนในท่าทีที่สงบเย็น ไม่ว่าเรื่องเล่าหรือเบื้องลึกข้าง หลังภาพผลงานชิ้นนี้จะเป็นอย่างไรก็ไม่สำคัญเท่ากับการตัดสินใจที่จะนำผลงานในอดีตที่ ถูกพิมพ์ประทับไว้ในใจของศิลปินกลับขึ้นมาจัดเรียงในระเบียบใหม่ เพราะสิ่งนี้คือการ แสดงออกที่เป็นการสะท้อนถึงการเจริญเติบโตทางปรัชญาของศิลปินอันเป็นสาระสำคัญ ของผลงานชิ้นนี้ จึงอาจกล่าวได้ว่าผลงานของยุพาคือ Self-portrait ของตนเองที่ไม่ได้ แสดงภาพในรูปแบบเหมือนจริงตามตาเห็น แต่เป็นการสร้างภาพเหมือนของตนเองที่ แสดงให้เห็นพุทธิปัญญาของวัยแห่งการตื่นรู้ผ่านความเข้าในภาษาของศิลปะและสัจจะ วัสดุที่สั่งสมมาเป็นเวลายาวนาน

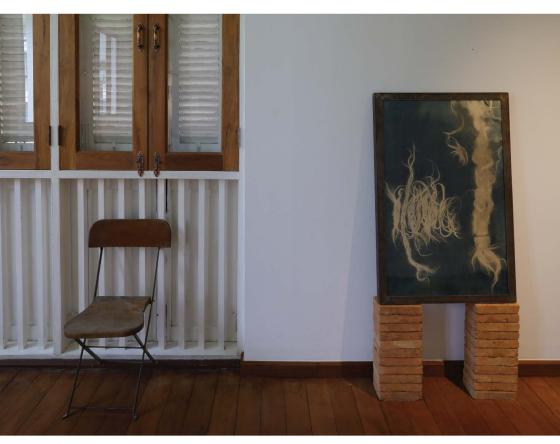
ความเข้าใจในศิลปะและชีวิตนำพายุพาให้เปลี่ยนพื้นที่แห่งการสนทนาของวัตถุให้กลาย เป็นพื้นที่เยี่ยวยาจิตใจบุคคลทั่วไปด้วยกระบวนการทางศิลปะ โดยความร่วมมือกับนัก บำบัดความคิดและพฤติกรรม (Cognitive Behavioural Therapist) จริญญา มากจุ้ย คล้ายกับที่ยุพาเคยใช้เทคนิค Blue Print ในการทำกิจกรรมกับ ผู้ต้องขังหญิงในผลงานชุดก่อนหน้านี้ อันเป็นกุศโลบายให้ผู้ต้องขังได้ใช้เวลากับแสง ภายนอกเพื่อส่องแสงจากภายใน

Curator note

A special characteristic of time: it is formless yet omnipresent. *Irreplaceable Vulnerability* comprises two prints from the same series created at different times, namely *Against the Blue Sky*, 2008 and *October Sleep*, 2010, that are collectively presented as a work of mixed media. This presentation is neither redefining nor excluding the original meaning of the two works but is further adding meaning, much like how a writer utilises a relative clause to add further meaning.

This work by Yupha is exhibited on the second floor in a long room located at the innermost of the gallery. Entering the space, what immediately catches the viewers attention is a rusty iron frame leaning against a wall that is placed on a stand made of piled bricks. In the first frame there is an image of white hair floating in the blue space. At the far end of the room, there is an image that ranges from dark blue to black. In front of the two works are old folding chairs facing them. It is as if the artist has turned this room into a space for conversation among objects in the gallery's deepest corner. Approaching the work, the viewer sees an image of braided white hair in the blue space which has been through the blue print process involving sunlight and chemical reactions. Walking toward the back of the room, the viewer then discovers that the black object is a braid of actual hair attached to an abstract blue image on a dark blue background, pierced through paper layers that then disappears. It is assumed that the first work is perceived as a projection of the braided hair. The image created by the reflection of natural light is like a metaphor for the ageing process which causes the colour change of hair from black to white.

Carefully examining the contents of this work against the perspective of time, we find that the rusting of the frame, the chair progressing with age, the shadow projected onto the paper by the sunlight shining through the window and the burning raw soil are all time-related processes. The writer then finds an answer that the relationship amongst the objects is the sharing of experiences through time, heat and corrosion. Regardless of the background stories of this work, it is not as significant as the artist's decision to rearrange her previous work. Yupha's new work that you see displayed in this exhibition reflects her philosophical growth, and it is this growth that is the main essence of the piece. It can be said that Yupha's work is a self-portrait that does not portray a realistic image, instead it shows her wisdom in this age of awakening through the understanding of art and truth that she has been accumulating over time.

Installation view of Irreplaceable Vulnerability

Spent time outside with sunlight to shine from within

The understanding of art and life led Yupha to transform this installation space into an area to help heal the mind through artistic process in collaboration with a CBT therapist Charinya Makchui. This is similar to how Yupha worked using the Blue Print technique in collaboration with female inmates in her previous work. As the Blue Print needed sun exposure, the inmates spent time outside with sunlight to shine from within.

Installation and close-up view of Irreplaceable Vulnerability

Installation view of Irreplaceable Vulnerability

สุรชัย แสงสุวรรณ Surachai Saengsuwan

What's Wrong?
Draw Your Dream

Installation view of What's Wrong and Draw Your Dream

โครงการ *Draw Your Dream* คือผลงานภาพถ่ายที่จัดทำขึ้นภายใต้ความร่วมมือกันระหว่าง สุรชัยกับ Rainbow Sky Association of Thailand (RSAT) เพื่อสร้างให้เกิดความตระหนัก และเพื่อสนับสนุนความเท่าเทียมกันในเรื่องการสมรสเพศเดียวกันสำหรับกลุ่มเพศทางเลือก ในประเทศไทย

The *Draw Your Dream* photography project is created in co-operation between Surachai and Rainbow Sky Association of Thailand (RSAT), which aims to raise awareness and advocate same-sex marriage equality for the LGBT community in Thailand.

อยู่ร่วมกันของ 3 สิ่งมีชีวิตจากโหมดความ 'เป็นอื่น' ในสังคม

หมายเหตุจากภัณฑารักษ์

What's Wrong? คือผลงานภาพถ่ายที่ต้องใช้มากกว่าเรตินาในการมอง ใช้ความรัก และไว้ใจมากกว่าการตั้งกติกาเพื่ออยู่ร่วมกันของ 3 สิ่งมีชีวิตจากโหมดความ 'เป็นอื่น' ในสังคม นั่นคือ แม่ผู้ไม่ได้อยู่ในขนบแบบแผน เด็กที่ต้องการการดูแลส่งเสริมเป็นพิเศษ และสุนัขซึ่งครั้งหนึ่งเคยถูกทอดทิ้งและได้ถูกนำมาฝึกเป็นสุนัขบำบัดให้แก่น้อง ๆ เด็ก พิเศษเหล่านี้

ผลงานชุดนี้ของสุรชัยเป็นการตั้งคำถามถึงความเหมาะสม เป็นธรรมและเท่าเทียมในการ นิยามบทบาทของสมาชิกในครอบครัวด้วยเพศภาวะ การที่รัฐรับรองสิทธิของความเป็น ครอบครัวให้เฉพาะสายเลือดและการจดทะเบียนสมรสระหว่างชายหญิง ถามถึงสิทธิที่จะ ฝันถึงอนาคตและโอกาสในการเข้าสู่โลกของการทำงานของเด็กพิเศษ และเสรีภาพของ สัตว์ที่กฎหมายไทยยังคงครอบคลุมไปไม่ถึงในด้านสภาพแวดล้อมการกินอยู่และสภาพ จิตใจของสัตว์ คำถามที่สะท้อนคุณค่าของชีวิตเหล่านี้ถูกแสดงออกผ่านภาพแทนของ ครอบครัวที่ประกอบไปด้วยแม่นอกขนบ เด็กพิเศษ และสุนัขที่ต่างก็มีทิศทางการมองกัน ไปคนละจุดหมาย ราวกับว่าต่างก็กำลังจดจ่ออยู่กับบทบาทของตนในฉากอันมืดดำ อนันตกาลที่พร้อมดูดกลืนตัวตนและการมีอยู่ของพวกเขา ซึ่งต่างจากภาพครอบครัวตาม มาตรฐานสตูดิโอถ่ายภาพที่มักส่งเสริมสภาวะสมบูรณ์แบบในอุดมคติ ที่สมาชิกทุกคนจะ มองและยิ้มมา ณ จุดเดียวกันคือกล้อง หรือไม่ก็ประสานสายตา สัมผัสและยิ้มให้กัน ภายใต้การจัดท่าทาง ฉาก แสงที่ดูอบอุ่น กลมกลืน มั่นคงและปลอดภัยโดยช่างภาพ

บ่อยครั้งที่ภาพถ่ายครอบครัวทำหน้าที่เพื่อบันทึกความสำเร็จของสมาชิกจะเห็นได้จาก หลายภาพครอบครัวที่สมาชิกใส่ชุดครุยปริญญาหรือชุดทำงานอย่างเป็นทางการ เป็น ภาพของครอบครัวสุขสันต์ที่พร้อมเพรียง มีระเบียบและตรงตามนิยาม ซึ่งตรงกันข้ามกับ ผลงานภาพถ่ายในรูปแบบแฟชั่นชุดนี้ที่เป็นทั้งภาพแทน ภาพสะท้อนและสัญลักษณ์ที่ ซับซ้อนของความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวแห่งความ 'เป็นอื่น' กับขนบของรัฐไทยที่ มักจะเป็นที่สนใจของสาธารณะเป็นพัก ๆ แต่ยังคงอยู่ห่างไกลกับความเท่าเทียม จริงอยู่ ที่เบื้องหลังชุดภาพถ่ายที่ยิ่งพินิจก็ยิ่งเห็นถึงความมุ่งมั่นอันโดดเดี่ยวนี้คือการรวมตัวกัน ด้วยความรักและไว้ใจกันของตัวแบบ ทีมงาน และศิลปิน แต่หากมองจากมุมหนึ่งก็เป็นไปได้ว่าสมาชิกในภาพเหล่านี้ถูกเชื่อมโยงกันด้วยสิทธิขั้นพื้นฐานที่ขาดหายไป

The co-existence of three beings regarded as "others" in the society

Curator note

What's Wrong? is a series of photographs that require more than the use of the retina whilst viewing. They result from love and trust, rather than rule making, for the co-existence of three beings regarded as "others" in the society, namely unconventional mothers, children who need special care and support as well as abandoned dogs trained as therapy dogs.

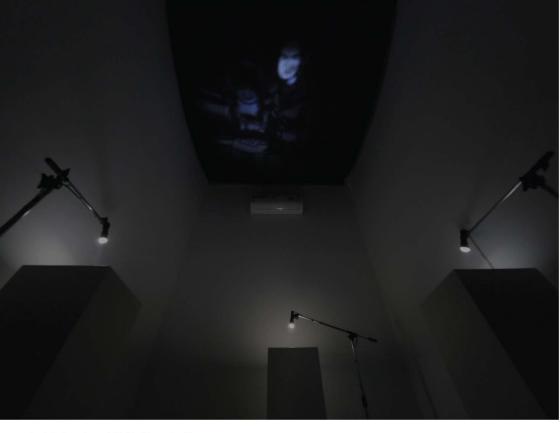
This series of work by Surachai questions the fairness of equality in the gender-based definition of family members and the state's recognition of family hood only through bloodline and heterosexual matrimony. They also inquire about children with special needs right to dream of their future and career opportunities in addition to the rights of animals whose living and mental conditions are not yet covered by Thai laws.

These questions about life values are presented through images of families comprising unconventional mothers, children with special needs, and dogs. All subjects presented in the photographs are looking in different directions, as if each of them is concentrating on their role in the darkness of the pitch-black background that is ready to submerge their identity and existence. These images are a stark contrast to the standard family portrait taken in the studio. The standard portrait depicts the idealistic and perfect family with members smilling and gazing at a single point, the camera. Alternatively, family members are photographed embracing, looking, and smilling at one another amongst an engineered setting which appears warm, harmonious, secure, and safe.

Family portraits often serve as records of success for family members. These achievements can be represented by the clothing worn by those in the photo such as graduation gowns or formal work attire. This type of family portrait can be perceived as a stereotypical happy family. Stereotypical portraits of the perfect family are in contrast to this series of photographs presented by Surachai. Instead, he has decided to present viewers with family portraits that do not fit mould of a conventional family as recognized by the Thai state. Stories of non-stereotypical families are often discussed in the Thai mainstream but these families are not given the same rights as the "perfect family". Beyond the apparent loneliness in the images there are deep connections between the different parties subjects and artist despite a present sense of loneliness in the images. Through close collaboration and building of trust between the subjects in the photos and the many individuals who worked on the shoot these images have been captured. From another perspective, the family members in these works are all connected by the absence of their basic rights.

สุจิตรา โพธิ์เย็น Sujitra Phoyen

อายรำลึก Whiff of Recollection

Installation view of Whiff of Recollection

Installation view of Whiff of Recollection

Herbs on mirror

Herbs on mirror Close-up view of Whiff of Recollection

หมายเหตุจากภัณฑารักษ์

เมื่อความทรงจำที่เกิดขึ้นจากสัมผัสทางตากำลังเลือนลาง สัมผัสของผิวกายกำลังจางหาย ร่องรอยความทรงจำที่ถูกซ่อนไว้ในส่วนลึกของหัวใจ สัมผัสที่เจือจางสามารถกลับคืนมา สมบูรณ์อีกครั้ง เติมเต็มชิ้นส่วนของภาพที่ขาดหาย ความรู้สึก ความอบอุ่น บรรยากาศ รอบตัวในอดีตให้หวนคืนมา บรรยากาศรอบตัวในอดีตให้หวนคืนมาได้อย่างไร

- สุจิตรา โพธิ์เย็น

ทุกครั้งเมื่อสุจิตราได้กลิ่นของยาดมสมุนไพรลอยมากับลมอ่อน ๆ ทำให้รู้สึกเหมือนกับว่าลม หายใจของย่าที่อยู่ไกลออกไปหกร้อยกว่ากิโลฯ เดินทางมากับลมนั้นด้วย ลมหายใจของย่าคือ สิ่งที่เชื่อมโยงทุกชีวิตในครอบครัวไว้ด้วยกัน ปทุมฯ - อุดรฯ - เชียงใหม่ จังหวัดที่สมาชิก ครอบครัวไพธิ์เย็นแยกกันออกไปอยู่ด้วยเหตุผลในการดำรงชีวิต 3 จังหวัดใน 3 มุมของ ประเทศที่ไม่ไกลแต่ก็ไม่ใกล้และไม่ใช่เรื่องง่ายที่สมาชิกทุกคนจะรวมกันพร้อมหน้า

กลิ่นยาดมสมุนไพรทำให้ทุกอย่างดูเหมือนจะขยับมาใกล้กันมากขึ้นในความทรงจำ กลิ่นนั้นจึง ไม่ใช่แค่กลิ่นประจำตัวของย่าแต่คือกลิ่นที่นำพาภาพบรรยากาศของครอบครัวให้ปรากฏ อายรำลึก คือผลงานศิลปะจัดวางที่เปลี่ยนห้องที่เล็กที่สุดในแกเลอรีให้กลายเป็นห้วงคำนึง แห่งความคิดถึงที่กินพื้นที่ถึง 90,000 กว่าตารางกิโลเมตร โดยการใช้กลิ่น แสงไฟ และเงา สะท้อนจากภาพเขียนบนกระจกไปยังฉากรับสีดำที่ติดตั้งครอบคลุมพื้นที่เพดาน

1 คำนวนจากการลากเส้นเป็นพื้นที่สามเหลี่ยมจาก 3 จังหวัด

Herbs on mirror Close-up view of Whiff of Recollection

Curator note

When our memories from certain visual and tactile perceptions begin to fade, how can we bring the fading memories deep in our heart back to their completion, fulfilling missing parts of images and recollecting past feelings, warmth and environment?

- Sujitra Phoyen

Anytime Sujitra smells the scent of an herbal inhaler in the soft wind, she feels as if her paternal grandmother's breath is in the air. Her grandmother's breath connects all members of her family. In Pathum Thani, Udon Thani and Chiang Mai members of the Phoyen family live in three provinces in three separate corners of the country. Though not separated by a vast distance, the family are not close enough to one another making it difficult for the whole family to meet.

The scent of an herbal inhaler brings back faded memories. The scent is not only the artist's grandmother's personal scent but one that recalls the image of her family. The *Whiff of Recollection* is an installation art piece that has turned the gallery's smallest room into a 90,000 plus-square-kilometer¹ abysm of thought, with the use of scent, lights and reflection of mirror painting on black screen installed as ceiling.

1 This number is calculated from the space of the triangle created by drawing straight lines to connect the three provinces.

ลลิตา สิงห์คำปุก Lalita Singkhampuk

ความคงอยู่ของส่วนที่หายไป The Lingers with Disappearance

ความคงอยู่ของส่วนที่หายไป The Lingers with Disappearance 2021 Paraffin, glycerin, tapioca flour, wood, ceramic, embroidery, dye colourant from tobacco leaves

embroidery, dye colourant from tobacco leaves and glass urinal bottle.

Site-specific.

Close-up view of The Lingers with Disappearance

พื้นที่ห่างไกลที่คลื่นสตรีนิยม ในมิติของคนเมืองซัดไปไม่ถึง

หมายเหตุจากภัณฑารักษ์

เราจะทราบได้อย่างไรว่าสิ่งที่เราเห็นอยู่นั้นคือความทรงจำของใครบางคน คุณลักษณะ ของความทรงจำถูกนำเสนอผ่านวัตถุได้อย่างไร และเหตุใดมนุษย์จึงต้องแบ่งบันความทรง จำซึ่งกันและกัน ผลงานของลลิตาคือการร้อยเรียงเรื่องราวที่ทำให้เราเห็นอย่างชัดเจนว่า ศิลปินนั้นเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างใหญ่และผลงานศิลปะซึ่งเป็นหน่วยเล็ก ๆ นั้นก็ สามารถสะท้อนกลับไปยังหน่วยที่ใหญ่กว่าได้เสมอ

"เอาเขี้ยวเก่าออกไป เอาเขี้ยวใหม่มา" แสงสว่างวาบ กลุ่มควัน การปะทุของระเบิด ความกลัว การอพยพ ฟูกในห้องเก่าของยาย และดอยนางนอน ความคงอยู่ของส่วนที่ หายไป คือการเล่าเรื่องราวจากความทรงจำในวัยเยาว์ที่สัมพันธ์กับสถานที่ เวลา และ ตำนานซึ่งยังคงวนเวียนอยู่ในห้วงสำนึกปัจจุบัน ลลิตาบอกเล่าประสบการณ์ผ่านมุมมอง ของผู้เฝ้ามองและผู้หวนกลับไปมองโดยใช้หน้าต่างเป็นตัวเชื่อมโยงทุกสิ่งเข้าไว้ด้วยกัน นำเสนอในรูปแบบของประติมากรรมเฉพาะที่ ติดตั้งในลักษณะคล้ายเงาที่ทอดเฉียงลงมา จากหน้าต่างบ้านคุณารักษ์ (ปัจจุบันคือ ลาลูน่า แกลเลอรี) สู่พื้นห้อง รายละเอียดของ ผลงานที่ผู้ชมสามารถมองผ่านช่องหน้าต่างคือภาพแทนวัตถุแห่งความทรงจำที่ถูกย่อ ขนาดลงมา ประกอบขึ้นจากวัสดุและเทคนิคที่มีคุณสมบัติเปราะบางเช่น ดินเผา และการ ปักเย็บ ประหนึ่งต้องการสะท้อนคุณสมบัติของความทรงจำและความเปราะบางของชีวิต และพื้นที่บ้านเกิดที่ผ่านพบ

ผู้เขียนมองว่าเรื่องเล่าในผลงานชิ้นนี้คือการเปรียบความทรงจำที่เป็นความรู้สึกเมื่อครั้ง คิลปินอาศัยอยู่ในพื้นที่เสี่ยงภัยเข้ากับตำนานของดอยนางนอนที่เป็นตำนานท้องถิ่นของ พื้นที่นั้น ซึ่งหากมองจากหน้าต่างห้องนอนเก่าของยายจะสามารถเห็นดอยนางนอนได้ อย่างชัดเจนโดยเฉพาะในช่วงแสงของเวลาใกล้ค่ำ มีการเทียบเคียงโศกนาฏกรรมใน ตำนานของดอยกับประวัติศาสตร์ของครอบครัวที่ซ้ำรอยกัน และความห่วงหาบ้านเกิด ของตัวศิลปินผู้เป็นเจนเนอร์เรชันที่อพยพออกมาจากพื้นที่เพื่อเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน พื้นที่นั้นผ่านหน้าต่างของพื้นที่จัดแสดง การแบ่งบันเรื่องเล่านี้อาจไม่ใช่การแสดงออกถึง ความรู้สึกเพียงอย่างเดียว แต่คือการส่งความอาทรไปยังพื้นที่นั้นและซี้ผู้มาเยือนให้แล เห็นปัญหาในพื้นที่ห่างไกลที่คลื่นสตรีนิยมในมิติของคนเมืองซัดไปไม่ถึง

The remote part that is not yet reached by urban feminism

Curator note

How can we know what we see is actually someone's memory? How can characteristics of memory be expressed through objects? And why do we need to share our memories with one another?

Lalita's work is a composition of stories showing clearly how artists are part of the macrostructure and each piece of art, a small unit, can always reflect the larger ones.

"Old tooth out; new tooth in," flashes of light, smoke, bomb explosions, fear, migration, a mattress in the grandmother's old room and Doi Nang Non. *The Lingers with Disappearance* is the artist's narrative from her childhood memories that relate to place, time, and myth that are present in her mind. Lalita shares her experience from the perspective of a reminiscent observer who uses windows to connect the narrative of the artwork and the venue of this installation. Lalita's work is a site-specific sculpture that looks like a shadow from a window of the Khunaraksa House, now the La Luna Gallery, cast onto the room floor. The details of the work we see through the window are the scaled down representations of objects made of fragile materials such as terracotta and embroidery. It is as if she wants to reflect the characteristics of her memory as well as the fragility of life and hometown.

In my view, this work is a comparison of the feelings the artist had during her childhood spent living in Doi Nang Non area and the local mythology surrounding the mountainous region close to Chiang Rai. Looking out of the window of her grandmother's house, especially during twilight hours, Lalita can clearly see Doi Nang Non. This work attempts to link the sad tragedy of the Doi Nang Non myth to the history of her own family's misfortune. Despite moving away from her hometown this work tells the story of where the artist grew up and illustrates her nostalgic longing for home. She is a part of the generation who migrated from her area and she now narrates the history of her hometown through the window of this exhibition space. This location has been specifically chosen by the artist as it is reminiscent to the window of her grandmother's house overlooking the mountains. Sharing this narrative with her viewers is not only her emotional expression, but also shows care for the people in the area and highlights the issues in this remote part not yet reached by urban feminism.

ศิลปิน Artists

ชัยรัตน์ พวงเงิน Chairat Puangern

ศิริรัตน์ เหล่าทัพ Sirirat Laotub

นัชริยา เรื่องยศ (Chef Bright) Natchariya Rueangyot

จิรัชยา พริบไหว Jiratchaya Pripwai

ศิรประภา สีตะบุสป์ Sirapapha Seetabut

ปิยธิดา อินตา Piyathida Inta

ประวีณ เปียงชมภู Praween Piangchompu

ปรียาชนก เกษสุวรรณ Preeyachanok Ketsuwan

เทพมาธา เทพบุญตา Thepmetha Thepboonta

BEERPITCH

กรินคณา คงเพชร Krynkana Kongpetch

ยุพา มหามาตร Yupha Mahamart

สุรชัย แสงสุวรรณ Surachai Saengsuwan

สุจิตรา โพธิ์เย็น Sujitra Phoyen

ลลิตา สิงห์คำปุก Lalita Singkhampuk

